

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 9/2002 - 40 pàgines

Sessió ordinària del dia 17 d'octubre del 2002

El dia 17 d'octubre del 2002, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en sessió ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General
núm. 54/2002, que és el següent:

1- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i pel Grup Mixt al Projecte de Llei de crèdit extraordinari per finançar part de les despeses generades per la presentació de la candidatura d'Andorra als Jocs Olímpics del 2010.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de Llei de garantia dels drets de les persones amb discapacitat.

3- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de declaració d'alienabilitat i permuta d'un terreny anomenat "Prat del Rull".

4- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de declaració d'alienabilitat i permuta d'un terreny anomenat "Ermal i Feixa de Sant Eloi".

5- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni sobre la prohibició del desenvolupament, la producció, l'emmagatzematge i la utilització d'armes químiques i sobre la seva destrucció, conclòs a Ginebra el 3 de setembre de 1992 i obert a signatura a París el 13 de gener de 1993.

6- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i pel Grup Mixt a la Proposta de declaració d'alienabilitat i permuta d'un terreny anomenat "Camp de la Covanella".

7- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i pel Grup Mixt a la Proposta de declaració d'alienabilitat i permuta d'un terreny a la Cortinada.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Josep Àngel Mortés Pons, Síndic General i Subsíndic General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Miquel Alís Font
M. I. Sr. Francesc Areny Casal
M. I. Sr. Josep Areny Fité
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sra. Olga Benazet Dolsa
M. I. Sr. Francesc Casals Pantebre
M. I. Sr. Jordi Daban Alsina
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuró
M. I. Sra. Olga Forné Angrill
M. I. Sr. Patrick García Ricart
M. I. Sr. Josep Garrallà Rossell
M. I. Sr. Marcel Llovera Massana
M. I. Sr. Esteve López Montanya
M. I. Sr. Antoni Martí Petit
M. I. Sr. Jordi Mas Torres
M. I. Sr. Daniel Mateu Melción
M. I. Sr. Joan Monegal Blasi
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons

M. I. Sr. Càndid Naudi Mora
M. I. Sr. Marc Pintat Forné
M. I. Sra. Clara Pintat Rossell
M. I. Sr. Emili Prats Grau
M. I. Sra. Maria Lluïsa Puig Montes
M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
M. I. Sr. Guillem Valdés Alemany

El M. I. Sr. Síndic General ha excusat l'absència del Sr. Roc Rossell per motius familiars i del Sr. Antoni Riberaygua per problemes de salut.

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Juli Minoves Triquell, Ministre d'Afers Exteriors; Olga Adellach Coma, Ministra d'Agricultura i Medi Ambient; Mireia Maestre Cortadella, Ministra de Finances; Mònica Codina Tort, Ministra de Salut i Benestar; Jordi Serra Malleu, Ministre d'Ordenament Territorial; Miquel Àlvarez Marfany, Ministre d'Economia, i Xavier Montané Atero, Ministre de Cultura.

Assisteix també a la sessió el Sr. Valentí Martí Castanyer, secretari general del Consell General.

(El M. I. Sr. Esteve López Montanya, Secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.10h)

El Sr. síndic general:

Passem tot seguit al primer punt de l'ordre del dia.

1- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i pel Grup Mixt al Projecte de llei de crèdit extraordinari per finançar part de les despeses generades per la presentació de la candidatura d'Andorra als Jocs Olímpics del 2010.

El Projecte de llei fou publicat en el Butlletí número 35/2002 del 17 de juny i s'han presentat, doncs, dues esmenes a la totalitat formulades respectivament pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i pels consellers generals, Srs. Josep Garrallà Rossell, Olga Forné Angrill i Joan Monegal Blasi del Grup

Mixt, que han estat publicades en el Butlletí número 47/2002 del 12 de setembre.

Abans de començar el debat demanaria als autors de les esmenes si estan d'acord en fer el debat i la votació de les esmenes conjuntament? Sí?

Bé, doncs, començarem per la presentació de la primera esmena del Grup Socialdemòcrata.

Té la paraula el Sr. Josep Dallerès.

Teniu la paraula.

El Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

El Govern ha fet arribar al Consell General un Projecte de llei de crèdit extraordinari per finançar part de les despeses generades per la presentació de la candidatura d'Andorra als Jocs Olímpics del 2010, candidatura que - prefereixo aclarir-ho- no m'inspira cap tipus d'ànim ni a favor ni en contra, sigui dit tot passant, i tampoc és aquest el tema de debat, avui.

Efectivament, avui, el debat tracta d'un crèdit extraordinari generat per la presentació de la candidatura andorrana.

Tothom sap que la presentació d'una candidatura d'aquesta envergadura, si es fa, s'ha de tirar endavant de manera seriosa. És... hauria de ser quelcom que s'estudia acuradament, quelcom que es programa, que es prepara amb detall en tots els extrems i, com no, amb el temps, i capítol de les despeses inclòs.

També podria afegir, encara, sobretot el de les despeses. I no és així, com cadascú dels que asseguts en aquesta Cambra, pretén tirar endavant casa seva.

Fem memòria. El dia 3 d'abril d'enguany en compareixença del ministre d'Educació, Joventut i Esports a la demanda formulada pel conseller socialdemòcrata Francesc Casals respongué -i cito textualment l'acta de la comissió- que: "S'ha creat una fundació anomenada *Andorra Olímpica 2010* perquè s'ha volgut que en aquesta primera fase, la fase de la precandidatura que durarà fins el 31 de maig, totes les despeses siguin finançades el 100% per diners privats", -acabo la citació; dia 3 d'abril.

Segons la documentació que acompanya el Projecte de llei es pot llegir a la primera línia de la memòria justificativa -cito: "El passat 16

d'abril es van aprovar els estatuts de la fundació *Andorra la Vella Olímpica*"... no troben, senyors consellers, que aquí alguna cosa no quadra?... "El 3 ja s'ha creat" diu el ministre. Segons els documents que arriben al Consell, es crea el dia 16... quelcom no quadra, és evident. I, què és el que no quadra? Pregunta llençada al vent.

Tanmateix continuem... "L'acta de la Comissió, dia 1, aquesta primera fase, la fase de la precandidatura, que durarà fins el 31 de maig" -fi de citació- confrontem això amb el document que arriba a la Sindicatura, paràgraf tercer, -cito: "Aquesta primera fase que finalitzarà el 31 d'agost"... un cop més, aquí, hi ha quelcom que no quadra.

Gairebé podríem pensar que estem davant d'un joc televisiu. No!... Estem al Consell General i són paraules del ministre contra documents oficials enviats des del mateix Govern.

I que hi fan? -diran... Només són errors, dos errors de data, potser sí, o potser no.

Continuem amb el text de l'acta del dia 3 d'abril. S'ha volgut que en aquesta primera fase totes les despeses siguin finançades al 100% per diners privats -s'afirma. Què ens diu la memòria justificativa que acompanya el Projecte de llei? Paràgraf IV, primera línia -cito: "Tal com estava previst, una part del finançament d'aquesta primera fase l'aportava el sector privat i l'altra el sector públic" -fi de citació. És evident, un cop més, que hi ha quelcom que no quadra.

I, no es tracta de saber si se'ns diu la veritat o no, i qui la diu o qui no. Senyors, es tracta de responsabilitat, es tracta de respecte, i es tracta de dignitat. Pregunta: no creuen que un projecte de l'envergadura de la candidatura andorrana als Jocs Olímpics o de qualsevol altra candidatura a qualsevol altra instància no és un projecte prou gran i prou ambiciós com perquè estigui pensat, estigui estudiat, estigui programat dins del més mínim detall? No és, d'entrada, el que demostra l'exposat que acabo de fer.

Però, anem cap al que ens ocupa avui: el crèdit extraordinari. El seu nom ja ho diu tot. Es tracta de dotar una partida pressupostària que no havia estat prevista, entenem que no havia estat vista per endavant, és a dir, concebuda en una paraula que no havia estat pensada. I, d'això com se'n diu...? Descuit?

Costa d'entendre davant d'un projecte tan ambiciós i de tal envergadura. Es pot pensar

amb improvisació, i això quadra amb les contradiccions anteriorment esmentades. N'és una més que ve a afegir-se a un llistat prou llarg. Recordem, a més, que en el moment de la compareixença del ministre el 3 d'abril, -repeteix-, el pressupost tot just fa tres mesos que està aprovat, i el pressupost, teòricament, és l'eina que preveu les actuacions polítiques de manera concreta, és a dir, xifrada i... que estrany! no havia estat prevista aquesta partida...

És, justament per aquesta raó, que el 29 de maig

-encara no han passat sis mesos des de l'aprovació del pressupost 2002- el Govern acorda aprovar un avenç de fons per fer front a les despeses generades, les que no s'havien de generar, les que no eren assumides per diner públic perquè tot estava ben estudiat i ben pensat -recordem-ho- i que ara, es dona el cas, que s'han d'assumir.

Tal com resta reflectit en el document de la intervenció general de data 28 de maig, es fa per extrema urgència -es deu tractar d'un malalt prou greu: l'hospital deu ser el Consell, els doctors tots nosaltres.

Aquest extrem, -entengui's-, l'extrema "urgència" deixa de manifest, un cop més, o bé una improvisació en el procés d'elaboració o bé, en el procés d'elaboració del pressupost, o bé, senzillament, una improvisació en el tractament pressupostari que va fer-se del tema tan sols tres mesos o sis mesos abans.

No voldríem creure que sent coneixedor, el Govern, de la despesa a la que calia fer front, deixés de dotar-ne suficientment la partida corresponent o de no dotar-la de forma deliberada, confiant un cop més en l'incondicionalitat del suport dels disset. Amén.

Que la realitat del text arribat davant d'aquesta Cambra contradigui amb estridència les paraules del ministre en la Comissió d'Educació i Cultura sense que a la memòria es doni cap mena d'explicació raonada al respecte, és pensar o bé que no ens mirem el que ens passen entre les mans, o que som tan inconsistents que no ens en donem compte.

Ho he dit abans, es tracta de respecte, es tracta de dignitat i no és precisament amb respecte que el text que ens ha arribat al Consell tracta la paraula del ministre.

Senyors, si tot el que he plantejat no deixa palès a la improvisació que hi ha hagut dintre de tot aquest procés, diguin què és?... Què és?

Em sembla que raó suficient per presentar una esmena a la totalitat al projecte que ens ha arribat. És la que invoquem per a fer-ho.

Ara bé, voldria fer esment, també, d'una dificultat que, un cop més, hem tingut en el moment d'estudiar el text que s'ha presentat tot i que és un element que no presentem com a defensa de l'esmena.

Disposem del pressupost editat pel Ministeri de Finances. Sabem que amb data 10 d'abril es va procedir a una reestructuració del ministeri, i que en el decret publicat l'endemà (BOPA número 30) l'article 12 del decret faculta el Ministeri de Finances per a realitzar les adaptacions pressupostàries necessàries per a donar-hi compliment. No hem estat capaços de trobar, però, com es va fer, ni on ha estat publicat. No ho sabem, potser ens hem equivocat. Demanàriem, en tot cas, que se'ns fes arribar.

Ignoro si això sobrepassa o no els límits de raonabilitat -criteri més aviat opac per altra banda-, dels quals disposa el Govern per al seu marge d'acció en el desenvolupament pressupostari, però sí que demanem un cop més, que se'ns faci arribar la documentació indispensable per poder saber, exactament, en el moment que ens pronunciem uns i altres sobre què ens pronunciem exactament.

Intuïm... i dic, intuïm que la partida 720-720-6070-2001-0000000002 que no hem sabut trobar podria correspondre -dic, intuïm- a la 820-820-5121-0000000002 del Ministeri d'Ordenament Territorial (eixampla de la carretera nacional número 4).

Tenint en compte, que som conscients que la nostra esmena té ben poques possibilitats de prosperar. Sí que demanaria al Govern per tal que quedi ben clar per a tothom què es vota si s'accepta la llei? Quines són les modificacions que s'aporten exactament al pressupost que va ser votat per al 2002? De quin o de quins projectes es resten els 150... 195.575 euros que passen a finançar aquests crèdits.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Passem, doncs, a la defensa de la segona esmena dels consellers generals del Grup Mixt.

Té la paraula el Sr. Josep Garrallà.

Teniu la paraula.

El Sr. Josep Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

L'esmena a la totalitat que varem presentar al Projecte de llei de crèdit extraordinari per finançar part de les despeses generades per la presentació de la candidatura d'Andorra als Jocs Olímpics 2010 té el seu origen en un criteri de coherència política.

En efecte, ja, des de la darrera campanya electoral en què el Partit Lliberal va llençar la proposta amb la única finalitat de confondre la gent creant il·lusions, però, sense analitzar les reals possibilitats d'obtenir uns jocs olímpics d'hivern, hem manifestat reiteradament el nostre desacord en la presentació precipitada de la candidatura i això per vàries raons, i només en citarem algunes: Andorra no disposa avui de les infraestructures suficients, com poden ser hotels, ciutat esportiva, infraestructures de comunicacions, infraestructures esportives per la celebració d'uns jocs d'aquestes característiques. No tenim l'experiència en celebració d'esdeveniments esportius de caràcter mundial ni tan sols hem acollit la celebració d'una prova de la copa del món d'esquí. No tenim, tampoc, ni els recursos, ni els mitjans suficients per finançar uns jocs olímpics d'hivern.

En el debat de la totalitat del Projecte de llei de pressupost per al 2002 celebrat el passat 13 de desembre, també vam posar de manifest el nostre sentiment, al respecte, dient: "El Projecte de pressupost presenta, en canvi, partides destinades a projectes que qualifiquen d'il·lusionants, però irrealitzables les condicions actuals com són la candidatura als Jocs Olímpics d'hivern en el programa 4313 del Ministeri d'Educació, Joventut i Esports".

La nostra exposició es va concretar encara més amb la presentació d'una esmena de supressió del crèdit del Ministeri d'Educació, Joventut i Esports al programa 4313 *Suport a activitats esportives*, projecte 0016 *Candidatura dels Jocs Olímpics d'hivern*, esmena que va ser rebutjada per la majoria.

Temps després, el Govern juntament amb el Comú d'Andorra la Vella i el Comitè Olímpic Andorrà, creen la fundació *Andorra la Vella Olímpica* per canalitzar totes les actuacions encaminades a presentar al CIO el dossier de precandidatura, i avui tots sabem el resultat que va obtenir la penúltima en la classificació de les ciutats presentades, i diré amb tota modèstia,

que va ser rebutjada amb alguns dels arguments que nosaltres havíem senyalat.

No calia esperar el resultat de les anàlisis que el grup de treball per l'acceptació de les candidatures va fer de les mateixes, per veure que dels onze apartats en què es divideixen les enquestes del dossier, no podíem estar mitjanament ben situats en cap dels casos. Per tant, era evident que quedaríem en molt mala posició.

Entenem que un projecte d'aquestes característiques no es pot basar en la precipitació, com ha estat el cas, i més quan s'han d'implicar països veïns. No es pot anunciar els jocs olímpics dels Pirineus conjuntament amb Espanya sense parlar-ne amb ells, i de cop canviar de país associat, en aquest cas amb França, quan Espanya anuncia que presenta una ciutat candidata.

Un projecte com aquest requereix una profunda reflexió i unes anàlisis de les possibilitats reals de poder realitzar un esdeveniment esportiu d'aquestes característiques, i al mateix temps fomentar la participació de tota la societat.

El que realment hem guanyat, és malbaratar la imatge d'Andorra davant d'un organisme com és el Comitè Olímpic Internacional, creant un precedent de manca de rigor en la presentació de la candidatura que quedarà per sempre.

Per tant, en base als arguments més amunt exposats i mantenint la coherència amb el nostre plantejament polític i les esmenes defensades en els debats sobre el projecte de pressupost de l'any en curs, hem presentat aquesta esmena a la totalitat amb retorn al Govern del Projecte de Llei de crèdit extraordinari per finançar part de les despeses generades per la presentació de la candidatura d'Andorra als Jocs Olímpics del 2010.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

A continuació té la paraula el Govern.

Sí, Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Malgrat és una de les dos esmenes a la totalitat del mateix projecte, la defensa de cada grup ha estat amb arguments diferents. Algunes de les coses que diré valen pels dos que han defensat les seves respectives esmenes.

En primer lloc el Sr. Josep Dallerès ha parlat... bé, primer s'ha de dir que es tracta d'una precandidatura -això no ho hem d'oblidar mai- i que aquesta precandidatura certament no es va poder concretar molt més, i sobretot molt més aviat perquè no era en cap moment competència del Govern poder-ho fer. Per això, com ha dit el Sr. Garrallà, hi va haver una petita previsió del pressupost per a les despeses que el Govern havia de començar a l'hora de fer els contactes previs, i a l'hora de preparar la possibilitat de fer la precandidatura. Però, aquesta precandidatura era imprescindible, que dic, que comptés com és natural amb el protagonisme de la ciutat precandidata, com és en aquest cas la d'Andorra la Vella, per raons que tothom va acceptar que eren òbvies.

A la fundació que es va fer hi va haver la presència de tots els comuns d'Andorra, no solament d'Andorra la Vella que era la precandidata i copresidia el patronat de la fundació. I, certament he de reconèixer, Sr. Dallerès, que no vam poder fer les coses amb prou temps, sense cap dubte, però és que la decisió tant del Comitè Olímpic com del Comú d'Andorra la Vella de poder optar a la precandidatura, -decisió que s'ha de reconèixer que va ser valenta, valenta també per la premura de temps, també-, no va poder arribar fins pràcticament al gener d'aquest any i, per tant el temps per fer la precandidatura era mínim.

Maltrat això -i en això també incideixo en el que ha dit el Sr. Garrallà- doncs, el fet que es presentés aquesta precandidatura, no ho considerem -i la fundació mateixa amb tots els presents i amb tots els que van participar-, no ho han considerat en cap moment un descrèdit pel país, perquè si fos així, ciutats com Barcelona que ha arribat a tenir uns jocs olímpics, en quatre altres vegades se li va rebutjar, en canvi van insistir. La mateixa ciutat del pirineu, Jaca, del Pirineu Aragonès que era la tercera vegada que es presentava, la primera vegada va fer una candidatura bastant poc consistent, i a més a més el Comitè Olímpic Internacional no tenia els criteris tan clars i tan predefinits com els té actualment. Avui dia, com a mínim hi ha una cosa que ha millorat molt en el Comitè Internacional sobre aquests aspectes, i és que hi ha un programa previ molt concret i es demanen coses molt concretes iguals per a tothom.

La possibilitat de presentar-nos a una candidatura de la capital del país, amb tot el

país al darrera es va reforçar precisament per això, pel fet de què el Comitè Olímpic Internacional va decidir ja, abans de Salt Lake City o... després de Salt Lake City, sobretot, i en referència a la decisió sobre Toríno que és al 2006, un guió de precandidatura igual per a tothom.

Això permetia, sense unes despeses astronòmiques, a què petites ciutats com les nostres, -com la nostra capital-, poguessin presentar-se, i també altres encara més petites.

Per això creiem que si una ciutat com Jaca podia fer-ho, i era la tercera vegada que ho feia, Andorra havia de començar a fer-ho en algun moment. Això no ho creu solament el Govern sinó que ho va creure tota la fundació amb participació de totes les persones i partits polítics que hi van ser.

Sí és veritat -i torno al Sr. Dallerès- que el Sr. ministre va dir aquí que s'ha volgut que el 100% fos cobert... s'ha volgut, però no s'ha pogut. És clar, es volia que el 100% fos cobert. El que va passar -això ho deia al mes d'abril, quan encara estaven en ple treball les comissions tècniques de la fundació. Què va passar? El plantejament inicial era, en primer lloc, que la part més gran del pressupost l'assumís l'Agrupació de bancs i banquers d'Andorra -així va ser-, que la segona part del pressupost si es podia fer des del punt de vista privat l'assumissin la resta de les empreses comercials i industrials del país, de tots els àmbits. El que era molt fàcil de fer, -que és negociar amb una sola entitat com és l'Agrupació de Bancs d'Andorra- va ser fet, i s'ha d'agrair que va ser molt ràpid, i es va retrobar un resultat immediatament, però la premura del temps, certament, d'acabar la candidatura ens va portar a decidir que no hi havia temps d'esmerçar tota la gent necessària per fer una col·lecta, diguem-ho així, o una crida d'ajut a les empreses del país que havia de ser general, havia de ser total i absoluta, i no podíem descartar a ningú, s'havia estudiat per fer-ho amb diferents nivells de capacitat, com és normal, i valia més concentrar-se en els esforços de les vint i tantes comissions de treball per arribar a presentar una candidatura coherent. Com a mínim per fer primer de tot el balanç, perquè el primer que es va fer i el primer que va decidir la fundació no és presentar una precandidatura sinó fer un estudi de les possibilitats del país, i una vegada obtingut aquest estudi decidir, recomanar o no la presentació de precandidatura.

La comissió tècnica de la fundació una vegada fet aquest balanç va recomanar de presentar la candidatura. És a dir, que fins a quinze dies abans del tancament de la candidatura no hi havia una precandidatura, hi havia un balanç de situació en el qual quedava en evidència el que ha dit vostè, Sr. Garrallà, que no havíem organitzat campionats del món, segur. Això era una constatació, era bo que sabéssim quin valor tenia pels de fora, pel Comitè Olímpic té molt valor això. Diré, de passada, que a les referències que es fa en l'informe, -diferents experiències olímpiques, és clar-, les ciutats com la ciutat competidora nostra de Jaca -i també, no obstant, germana de la serralada pirinenca, tenia una experiència olímpica a Barcelona, una experiència de campionats del món a Granada i una universiada a la mateixa Jaca. A Andorra no teníem res d'això, és clar, però també tenim experiència, si es vol apurar amb l'experiència olímpica a la Seu d'Urgell on van treballar molts andorrans col·laborant per la candidatura de Barcelona. Però, en fi, això és circumstancial.

El que és cert és una cosa, no es podia preparar amb el més mínim detall una precandidatura perquè no s'hagués fet, i aquestes decisions es fan cada quatre anys.

Jo estic convençut que la decisió va ser bona, i la va compartir el Comú d'Andorra i la van compartir tots els membres de la fundació, i a partir d'aquesta decisió es va fer un treball que calia fer algun dia. El balanç de les possibilitats d'Andorra. Aquest balanç està fet, ara sabem amb què manquem.

L'anàlisi detallat de tot el que ens ha resultat del comitè el podríem fer privadament quan vulguin, amb els papers sobre la taula perquè hi ha molt a dir, i estic segur que vostès tenen experiència en temes d'esquí i en temes de país, sense dubte, convindran amb nosaltres que alguna de les apreciacions que es fa es poden matisar molt.

En tot cas, hi ha una cosa que sí que és important, que hi ha una certa correlació entre la despesa que s'ha fet per presentar la precandidatura i, per tant, el temps que s'hi ha treballat perquè la despesa i el temps van bastant junts, en molts casos, i el resultat final, els fets són els que són. La ciutat que va gastar més en precandidatura va ser Vancouver per Canadà, que va gastar 11 milions de dòlars. Va quedar primera en tots els paràmetres i, bé, dóna la impressió per a molta gent que serà la

possible elegida... ja ho veurem, no podem anticipar-nos, sobretot per l'alternança Europa-Amèrica. La segona en quantitat gastada, segons les nostres xifres va ser Jaca, amb 3 milions de dòlars, tanmateix, i va ser cinquena al davant nostre, només un punt al davant. La tercera va ser Berna, Salzburg amb 2 milions i Berna també amb 2 milions de dòlars, i després la ciutat de Corea, amb 800 mil dòlars; sobre la ciutat de Harbin no hi ha dades però segurament era important perquè una ciutat xinesa de tres milions i mig d'habitants, vull dir, que segurament es devien abocar. I Sarajevo, l'última, tenia 360 mil dòlars i nosaltres 450. El resultat és que Sarajevo ha passat davant nostre, ciutat olímpica que està malauradament afectada per guerres successives, i nosaltres al final. Vam ser els últims en posar-nos a treballar excepte la ciutat xinesa, segons tinc entès, i vam ser els penúltims en quantitat gastada el que fa que malgrat no haver pogut complir la nostra voluntat i la intenció del ministre de poder-ho pagar tot amb l'empresa privada, el Govern va assumir de fer-se càrrec de la resta del pressupost amb una proporció que em sembla que és d'1 a 3 a favor de l'empresa privada, en aquest cas de l'associació de bancs.

Si s'hagués passat al tall que era la intenció, evidentment, òptima -no es podia de cap manera aspirar més que això i passar al tall, ja s'ha vist que era molt difícil- vistes totes les mancances que són certament subsanables, la major part d'elles són subsanables per arribar a passar al tall una altra vegada i la decisió vindrà d'aquí dos anys sense cap dubte, una o altra, si s'hagués pogut arribar a passar al tall. Llavors venia la segona fase en la qual sí que haguéssim activat el que teníem previst per la primera, és a dir, implicar-hi tots els sectors econòmics del país industrials i també polítics per continuar amb una despesa important perquè el Comitè Olímpic realment va llençar una segona fase peculiar en la qual demanava, i ha demanat als precandidats, als quatre seleccionats, una quantitat molt important de dòlars, també, una altra quantitat de fiança molt important per evitar aventures, potser... no ho sé.

En fi, en tot cas, la despesa de la segona fase era molt més gran, i en aquell cas sí que haguéssim estat obligats a fer-ho per via de participació de l'empresa privada andorrana, en tots els estaments que es pogués.

Aquest era el plantejament. A partir d'aquí, el pressupost que vam presentar l'any 2001, no es

podia preveure tota la despesa que després vam fer per la senzilla raó que el Govern no podia dir que es faria una precandidatura, perquè si haguéssim dit que el Govern ja preveia fer la candidatura se'ns hagués acusat de posar el carro davant dels bous... La candidatura només la podia presentar una ciutat precandidata, i fins que una ciutat precandidata no ho va acceptar no podíem nosaltres creure que ens haviem de gastar els diners en fer-ho, no?

La idea nostra... el Sr. Garrallà ha dit... certament ells van dir que no estaven d'acord, ho respecto perfectament, i jo segueixo pensant que és un error. Continuo pensant que Andorra es mereix creure en ella mateixa el suficient com per arribar a millorar tot el que es pugui. I, si no s'arriba mai a obtenir uns jocs olímpics, sí que s'arribarà a dir el que vostè segurament pensa igual que jo, que per què no s'han fet carreres en els darrers vint-i-cinc? Per què no s'ha intentat demanar un campionat del món... Miri, hi ha una cosa curiosa, la Federació de Curling ha demanat, hi ha obtingut els campionats d'Europa -em sembla que són els d'Europa- pel 2006, i això a conseqüència de què s'ha fet conèixer la candidatura andorrana i tal. Ara s'està treballant en aquest tema i segurament s'anirà més endavant en altres coses.

Aquesta és la meva reflexió. És veritat que ens hagués agradat al Govern de poder-ho fer tot previst, tot estudiat, però això s'hagués hagut de començar tres anys abans i s'hagués hagut de començar, doncs, amb l'acord previ d'una ciutat candidata, entre mig hi van haver les eleccions generals, no era pas... nosaltres sí que ho vam anunciar, nosaltres sí que en el programa vam dir que el Govern faria tot el possible perquè hi hagués una precandidatura andorrana i complint això la vam presentar, vam obtenir l'acord del Comú d'Andorra la Vella i de totes les forces en ell representades, i a partir d'aquí el que vindrà en el futur no és el moment de parlar-ne, ja hi haurà ocasió de parlar-ne més endavant, en tot cas, d'aquí dos anys segurament, o sigui que ens tornarem a trobar segurament, en tot cas. El que sí voldria dir és que no hem malbaratat la imatge d'Andorra perquè el Comitè Internacional va agrair l'esforç de totes les ciutats precandidates i el fet de què s'hagi conegut que Andorra vol ser-ho, d'aquí se'ns ha felicitat per haver-se atrevit a fer-ho, i sobretot per aquest balanç, pel balanç global de situació possible de cara a futures iniciatives siguin olímpiques, siguin d'un caire

menys important, però també, certament, molt important pel país.

De moment, per això hem hagut de presentar aquest crèdit extraordinari, i em sap greu de no poder-li donar més detalls, a vostè, Sr. Dallerès, si té raó o no sobre la partida, aquesta que diu, perquè no portem aquí la partida necessària.

En tot cas, a veure... no és una quantitat astronòmica de diners, i em sembla que, per a mi, han estat molt ben esmerçats perquè el sol fet de donar a conèixer que Andorra era candidata tenia un cost de publicitat que em sembla que està altament, llargament i suficientment compensat pels diners, però molt a favor del que ha representat amb un cost mínim per a mi, pel que ens ha costat, perquè la veritat és que dos terceres parts han vingut de l'empresa privada, i em sembla que és la línia que s'hauria de fer cada vegada que es fes un projecte d'aquesta envergadura.

De moment és tot Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Passem a la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Lliberal, cap intervenció?

Altres intervencions?

Sí, per part del Grup Mixt, Sr. Garrallà teniu la paraula.

El Sr. Josep Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

Miri, Sr. cap de Govern, vostè em diu que el felicitem pel seu atreviment de presentar la candidatura. Em diu que ha sigut una decisió valenta. Realment reconeix que no era el moment oportú, en tot cas, de presentar aquesta precandidatura, si és així. I, després, pensi una cosa: jo crec tant en Andorra com vostè, malgrat hagi anat en contra aquesta precandidatura dels Jocs Olímpics. No és vostè sol que creu en Andorra, nosaltres hi creiem tant com vostè o potser més... potser més, perquè toquem de peus a terra, vostè segurament que no hi toca, i aquí hem vist els resultats.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Socialdemòcrata.

Sí, Sr. Josep Dallerès teniu la paraula.

El Sr. Josep Dallerès:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, començaré.

Punt 1: he començat la meva intervenció dient que no tenia cap estat d'ànim al respecte dels Jocs Olímpics, és a dir que... i, precisant que no es tractava del debat sobre candidatura o no, perquè s'ha entrat essencialment... la resposta del cap de Govern ha entrat essencialment sobre aquest punt.

En retinc el final, el final quan diu que possiblement s'hagués hagut de començar tres anys abans, i aquí hi estem d'acord. Tres o quatre, o cinc o sis, és a dir, que en tot cas, la idea sorgida l'any passat o a primers d'aquest any, m'hagués semblat positiva, en tot cas, de treballar-la, madurar-la, pensar-la... no pel 2010, pel 2014 o més enllà.

Llavors... i en aquest punt vostè ve a la meua, quan li dic que s'ha improvisat, i m'ho reconeix no de forma clara però implícitament amb tot el que m'ha dit, m'ha donat la raó en aquest punt.

Referent a la descredició o no del país, jo personalment no n'he parlat però aquí, jo crec que és bo que es faci referència, i que tothom es llegeixi l'informe que ha resultat d'això i, sobretot, perquè potser deixarem de fer certs discursos de què a Andorra va tot bé, perquè aquí ens diuen des de fora que a Andorra no està tot bé, que manquem de tota una sèrie d'infraestructures, de tota una sèrie de coses, i no voldria entrar en aquest debat. Que es faci públic, no de forma "privadament"... entrant dins del detall... vostè diu: "Agafem el detall i privatament ho parlem." No, jo crec que s'ha de fer públic, en comissió, a la comissió que li correspongui sigui la de Finances sigui la d'Esports i que realment tothom, vist que a més a més, hi ha una bona participació de diner públic, doncs, que tothom sàpiga exactament on ha anat, com ha anat i per què hi ha anat. Jo, a priori no dic si està ben fet o està mal fet, el meu plantejament en cap moment ha anat per aquí; ha anat sobre la improvisació i tot el que porta, i el respecte. Jo crec que el document aquest, precisament no deixa bé, des del propi Govern, el ministre que va estar a la comissió.

Si tot això que avui ens ha explicat hagués figurat a la memòria justificativa, possiblement la meua intervenció hagués sigut diferent.

Jo puc entendre que el Sr. ministre digui una cosa i que s'equivoqui, i que ho rectifiqui i que, doncs, sis mesos després o un any després, quan arriba el text aquí se'ns digui: "Escolteu! hi ha hagut modificació per això, per això i per això..." val!, però és que això no hi figura dins del text. Per un costat se'ns diu el 3 d'abril que s'ha constituït la fundació, fundació que es constitueix quinze dies més tard... potser sí que és un error. En aquest cas té més o menys importància?... No ho sé... no ho sé. Només constato aquests elements.

Sobre aquests punts, no m'ha contestat, i crec que és difícil de contestar. En tot cas, jo crec que la memòria justificativa no ha estat ben feta, i que jo ja ho entenc que quan s'escriu quatre o cinc o deu o quinze pàgines això no passa a la tele, però em sembla que és bo que tothom tingui el màxim d'elements per poder, en el moment de prendre una decisió, saber exactament en base a què es pren.

Referent a la partida... és a dir, jo he dit que no és el que motivava, però, és un debat que s'ha tingut en d'altres moments. Hi va haver una modificació ministerial, em sembla molt bé, amb això no hi ha cap problema. A mi em sembla que el que sí que s'ha de fer és, de la mateixa manera que se'ns envia el pressupost un cop aprovat en la relació de partides, doncs, de fer-nos arribar la modificació de partides corresponent... res més! O *inclús*, no costava res dins de la memòria fer arribar exactament, veure a què corresponia perquè jo he sigut incapaç de trobar-ho... potser no ho he sabut buscar. Tampoc en sé més.

I, referent a un altre punt que ha tocat, que és la proporció entre els diners abocats a la presentació de la candidatura i el resultat. Doncs, jo crec que si això s'hagués pensat i s'hagués treballat acuradament, possiblement aquest resultat és el mateix amb les anteriors candidatures, ja. És a dir, que això s'hagués pogut saber, doncs, estudiant les candidatures de Barcelona als anys que ho va ser o no, la de Jaca o les altres... No ho sé... dic jo...

En tot cas, demano que el debat aquest es tingui, doncs, a la comissió corresponent, i que s'estudii en detall i, en tot cas, després ja veurem com es tirarà endavant.

Ara, en tot cas, la improvisació és evident, i el que m'ha contestat ho ha deixat clar.

El Sr. síndic general:

El Govern vol contestar?

Sí, Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Miri, tant el que ha dit vostè, Sr. Dallerès, com el

Sr. Garrallà no és reconegut que fos inoportú o que fos improvisat -es pot deduir... vostè ho dedueix de les entrellínies del que he dit... Improvisat no, no s'ha treballat improvisadament, s'ha treballat això sí contra rellotge, sense dubte, i els que més han treballat contra rellotge són les comissions tècniques que han portat les conclusions davant de la taula de la fundació, això és cert.

El que va passar amb la constitució de la fundació és que si bé es va parlar de què es va dir que s'havia constituït el 4, una cosa era l'acord de constituir-la entre totes les entitats que s'hi van implicar, i l'altra era la firma del protocol notarial el dia que es va voler firmar. Aquest és l'error que vostè detecta, és un error d'explicació, i li explico tal com és. La realitat és aquesta. Es va acordar de constituir la fundació entre tota la gent que hi ha a la fundació, és a dir: el Comitè Olímpic Andorrà, el Comú d'Andorra la Vella, tots els altres comuns d'Andorra, la Federació d'Esquí, la Federació d'Esports de Gel, l'Esquí Andorra, els grups parlamentaris que hi van voler ser, i la Unió Hoteleria, també.

A partir d'aquest acord, de totes aquestes persones, d'aquestes entitats, és quan es van poder preparar els estatuts, anar a la notaria i recollir la firma de les persones que van quedar delegades per firmar-ho, i per constituir-la. Per a mi és un detall, però, és cert que sí que hi ha aquesta disfunció entre una data que es va dir i l'altra, però, la realitat és la que ha dit vostè: la constitució formal es va fer tal dia.

Per altra part, vostè ha dit que si s'hagués fet d'una altra manera, inspirant-nos en les candidatures anteriors. El problema és que era la primera vegada que es feia d'una altra manera per part del Comitè Olímpic Internacional -ho he dit una mica abans- el Comitè Internacional, per primera vegada, i arrel dels escàndols que hi va haver a la candidatura de Salt Lake City, tots prou coneguts de tothom va marcar unes pautes diferents; per primera vegada va marcar unes

pautes molt més concretes que van permetre, com he dit abans, aspirar a fer una precandidatura sense molts mitjans, sense poder-se fer el que es feia abans que era una despesa faraònica, amb grans exhibicions de vídeo i de cd-roms i de coses virtuals que eren molt més cares que el que es va fer ara. Ara, el llibre de presentació de cada ciutat era igual, el treball previ era una altra cosa, hi havia qui treballava feia anys -a Jaca fa 12 anys que hi treballen, a Andorra feia només mesos- i la decisió no es podia prendre abans, la decisió repeteixo no la podia prendre el Govern tot i que nosaltres sí que vam dir que pensàvem que s'havia de prendre. Jo, el que faré també, i em sembla que no es devia fer a la memòria perquè la memòria es va presentar abans que això, en fer-los-hi arribar a través del Sr. síndic, a tots vostès, l'acta de l'assemblea general de la fundació del 24 de setembre que alguns de vostès poden tenir per la via dels comuns en la qual van participar-hi. El dia del tancament de la fundació amb els resultats econòmics, hi havia tots els comuns d'Andorra representats, en fi, la Cònsol Major d'Andorra la Vella que presidia amb mi, naturalment; també hi havia dos membres més del Comú d'Andorra la Vella, la segona Cònsol de Canillo, el Cònsol major de la Massana, la Cònsol segona d'Ordino, de Sant Julià hi havia un representant del comú, i el segon Cònsol d'Escaldes-Engordany, també. Hi havia totes les persones que es van presentar en aquell moment, van acceptar aquesta acta final, després de dos reunions, una primera, i la segona en què es va procurar que hi hagués el màxim de gent. Jo els hi faré arribar perquè vegin quines conclusions hi ha, perquè les conclusions van més enllà del tancament, van cap a suggeriments acceptats unànimement amb unes reflexions fetes, doncs, per tothom, pel Sr. president del Comitè Olímpic, pel Sr. Albert Coma, per la Sra. Conxita Mora, pel Sr. Lluís Viu, per totes les persones que van voler intervenir i fer constar en acta reflexions sobre el futur d'una possibilitat de precandidatura olímpica. Això queda pel treball posterior, i fins i tot es va acordar unànimement per tots els presents que quedés el que en vam dir un "Comitè de Seguiment" per preparar les possibilitats de presentar-se a una altra precandidatura, d'aquí dos anys, quan comenci la feina per treballar amb el temps suficient, no pas quatre anys -com de vegades es pensa- sinó, només dos anys abans del tancament del tall pel 2014.

És a dir, que si això d'aquí a dos anys se'n vol tornar a parlar, hi haurà hagut un seguiment que l'assumirà Govern per tenir la informació al dia, com vostè mateix ha suggerit. No tenim les informacions del que s'està fent a Torí, el que es farà a partir del mes de gener quan guanyi... la candidatura guanyadora sigui elegida i els jocs olímpics que hi hagi d'aquí a llavors, i al 2010 els que hi hagi, allà on es facin.

Aquest és el plantejament que hem fet, i em sembla que per això no és desmerescut d'Andorra i, sobretot, del treball que farem en el futur si és que es vol fer.

Res més.

El Sr. síndic general:

Altres intervencions pels grups parlamentaris?

Sí, Sr. Bartumeu pel Grup Socialdemòcrata teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

És per una al·lusió als grups parlamentaris i, per tant, he d'entendre que el nostre grup parlamentari.

Tinc els meus dubtes per no dir més que dubtes, de què cap grup parlamentari fos membre de la fundació, però, en tot cas, ja que s'ha al·ludit als grups parlamentaris, que quedi clar que el Grup Socialdemòcrata no era membre d'aquesta fundació.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Sí, Sr. Dallerès també havíeu demanat la paraula... em sembla?

Sí, Sr. Dallerès del Grup Socialdemòcrata teniu la paraula.

El Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Bé, no entraré en el tema de la candidatura o no, ja ho he dit que se n'ha parlat, però aquest no és el tema d'avui.

Vostè em diu que no a la improvisació, i jo retinc la seva primera intervenció, i he pres nota, diu: "S'hagués hagut de començar tres anys abans". Tothom sap què vol dir, o torno a

posar la pregunta a la meva intervenció, i això què vol dir? Que cadascú en tregui la conclusió.

Llavors hi ha un altre punt al qual he fet referència, que es pot agafar pels noms que vostè ha mencionat i que formen part de la fundació. Quasi es pot agafar com una al·lusió, que l'acta, doncs, la podem tenir per una altra via. Jo entenc que com a conseller... -a part que la pugui tenir per una altra via- com a conseller, jo crec que l'haig de tenir per via de Govern directament, i no per una altra via i, em sembla que hagués estat bé que hagués arribat tota la documentació inclosa aquesta, potser no amb el tema de la llei que ens toca avui, però, si això ja ha passat, i hi han hagut una o dues compareixences sobre aquest tema, em sembla que no hagués estat de més, vist que fa molt de temps que ens queixem que no ens arriba la documentació, que se'ns hauria d'haver fet arribar. Però, en tot cas, ja ho hem hagut de fer d'anar a buscar documentació per altres vies, però no és per altres vies que s'ha d'anar a buscar, em sembla que ha de venir per la via que correspon que és: Govern tramet a Sindicatura, i Sindicatura ens la tramet a nosaltres.

Res més. Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Sí, Sr. Mas pel Grup Mixt teniu la paraula.

El Sr. Jordi Mas:

Sí, per al·lusions amb el Grup Mixt i sobretot per la fundació. Nosaltres tampoc hem format part d'aquesta fundació.

Però, al mateix temps volia reprendre una mica les paraules del Sr. cap de Govern. Precipitació n'hi ha hagut perquè com en tota proposta s'ha de començar pel principi i aquesta s'ha començat pel final. És a dir, una proposta de presentar una candidatura, primer, hauria de sortir del Comitè Olímpic Andorrà, posteriorment, s'hauria de buscar la ciutat candidata i després, és el suport del Govern i de les institucions. I, com molt bé hem llegit, això ha començat al revés, ja va començar el Partit Lliberal en la seva campanya i, per tant, ha abocat un carro cap a una costa, i tothom s'hi ha hagut d'agafar a mig camí, perquè vau demanar als comuns que s'impliquessin, vau demanar després a la societat civil que s'impliqués quan les candidatures, quan vostès tenien molt clar

que ja s'havia de fer una candidatura vau buscar la ciutat candidata.

Penso que hauria de ser al revés i, per tant, personalment pensem que aquest és un fracàs del Govern Lliberal i del Partit Lliberal i, per tant, tot i que avui és un debat que afecta a un crèdit extraordinari i el debat es fa en el contingut dels mateixos Jocs Olímpics, doncs, per tant, entenem que és així.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Sí, Sr. cap de Govern heu demanat la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Miri, jo, quan ha dit, Sr. Dallerès, que s'hagués hagut de fer fa tres anys, és cert. Per fer-ho òptimament es podia haver fet fa tres anys, i s'havia de fer fa tres anys -de fet són dos, no calia tres. I, el fet és que si s'ha de tornar a pensar en una precandidatura, tal com està establert que no serà diferent, suposo, d'aquí dos anys, ja sabem pels membres de la fundació -els tècnics que ens ho han informat- que és d'aquí dos anys, que val la pena començar a treballar-hi. No tenim com en altres ciutats, gent treballant-hi des d'ara pel 2014. Això n'hi ha que ho fan així, i n'hi ha que no.

Amb l'experiència de la gent que ha treballat durant tres mesos molt intensament, a Andorra hi ha gent preparada per fer una precandidatura, en dos anys, molt més brillant, segur que la que vam fer en tres mesos, però, amb l'experiència d'haver-la fet.

Jo, segueixo pensant que ha estat una bona cosa d'haver-la fet perquè ara sabem quins són els paràmetres per fer-ho.

Per altra part, no hem pogut fer-li arribar l'acta de l'assemblea, com ha dit, perquè és del 24 de setembre, i com és un error, no hi havia grups parlamentaris, segur que no, hi havia els partits polítics, estaven convocats els partits polítics. Per tant, no és veritat que hi poguessin haver grups parlamentaris perquè no corresponia. Segurament, el que hi havia eren tots els partits polítics d'Andorra representats dins dels respectius comuns, això sense dubte, i per això partits i agrupacions o expartits, si em permeteu. Però, en tot cas, hi érem tots, eh? Això sí, hi érem tots.

Llavors, la documentació... és veritat, la via parlamentària protocolària adequada és que arribi ara a vostès a través d'aquest debat. Arribarà així, certament, també la poden haver tingut d'una altra manera, i si la tenen suposo que l'han pogut llegir i hauran pogut saber que diuen aquestes conclusions. A partir d'aquí, el debat, jo hi estic molt d'acord, i estic satisfet del que es diu de què s'ha de fer amb més temps. Espero que es pugui fer, però, no estic d'acord amb el que ha dit el Sr. Jordi Mas: no s'ha fet al revés, la candidatura comença per una ciutat, no pel Comitè Olímpic. El Comitè Olímpic de cada país pot trobar-se -com es va trobar a Espanya amb dos ciutats-, aquí no crec que ens hi trobem -ja seria extraordinari, no? Increïble- A Espanya es van trobar, l'última vegada, amb dues ciutats, i el Comitè Olímpic sí que va tenir la responsabilitat d'escollir, i no devia de ser fàcil entre Jaca i Granada, com vostès saben. Aquest és el paper del Comitè Olímpic de cada país i, llavors, el Comitè Olímpic és el que presenta la candidatura, però, primer la ciutat.

Després hi ha el Comitè i inevitablement i imprescindiblement, hi ha d'haver el suport del Govern del país per tantes coses que sense un suport del Govern és impossible.

Però, és clar, no hi havia la intenció de ningú de començar-ho a fer. Els que vam dir que ho voldríem fer érem nosaltres, i malauradament no teníem la majoria del Comú d'Andorra la Vella per haver-ho fet nosaltres. Vam demanar que fos el Comú d'Andorra la Vella, -capital del país-, per portar el nom de la precandidatura a Andorra i, Andorra la Vella amb tots els demés comuns. No hi havia una altra manera d'intentar-ho, i em sembla que el treball que hem fet, lluny de ser un fracàs del Partit Lliberal -perquè és clar, poder dir que és un fracàs del Partit Lliberal i del Govern és fer jocs malabars perquè, llavors, si haguéssim tingut èxit, jo diria que és un èxit nostre, vostès poden suposar que sí, però, no seria un èxit del Partit Lliberal ni del Govern, sinó que seria un èxit de tot el país. El que passa és que com que no hem arribat a passar el tall, ara resulta que és un fracàs del Marc Forné, del Govern i del Partit Lliberal... Bé, li admito que pugui fer aquest malabarisme polític perquè per això és la política però, recordi que dins del fracàs hi som tots perquè hi som aquí. I, la copatrona és per la Cònsol d'Andorra la Vella que va fer un treball extraordinàriament acurat per portar endavant la fundació, més que jo mateix, perquè va ser ella, realment, la que va presidir directament, i

també hi havia totes les persones dels comuns en els quals tots vostès tenen representació d'una manera o altra.

En fi, el debat ja és prou llarg, si vol Sr. síndic jo ja he dit prou.

El Sr. síndic general:

Sí, si us plau.

Altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

Sr. Mas, pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El Sr. Jordi Mas:

Perdoneu.

Només per acabar, com a mínim ha reconegut que el sistema no ha estat correctament aplicat. Vostè mateix diu tot i que sigui el Comitè Olímpic o que sigui la ciutat primera, però, en tot cas em certifica que va ser el cap de Govern o el candidat al cap davant que va començar a empenyer el carro i, per tant, els altres s'hi van afegir.

Per tant, com que ha sigut un fracàs estarà content vostè.

Gràcies.

(Se sent riure)

El Sr. síndic general:

Sí, Sr. Dallerès pel Grup Socialdemòcrata heu demanat la paraula.

El Sr. Josep Dallerès:

Sí, jo no torno al debat del joc... no vull entrar en aquest debat; és sobre l'altre.

O sigui, vostè ha dit que -en el moment de la confrontació-: "Nosaltres pensàvem que, efectivament, es podria fer amb diner privat i després no ha estat possible". Quan diu "nosaltres" està parlant d'abans de la creació de la fundació perquè, doncs, és Govern. Doncs, és des del Govern que surt la idea, i des del Partit Lliberal -i això ho ha dit vostè i no li dic pas que no- però, jo no vull entrar en aquest debat.

El meu plantejament ha anat sobre, únicament, la improvisació i la falta de previsió pressupostària, i sobre aquest tema no m'ha contestat.

El Sr. síndic general:

Si us plau Sr. cap de Govern, amb la contesta quedem-nos sobre la qüestió pressupostària, si us plau.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Vostè no vol parlar d'un tema però en parla. Jo no en parlo més. Del tema general n'he parlat, sobretot pel que ha dit el Sr. Garrallà, però vostè també en parla del tema global, tot i que diu després que no en vol parlar. Però, en fi, ja m'agrada que ho digui així.

En tot cas, a veure, no érem sols quan es va dir que intentaríem finançar-ho privadament. No hi havia la fundació, però el Comú d'Andorra la Vella ja s'havia pronunciat per ser precandidat i, era el Comú d'Andorra la Vella que ens va demanar: com es pagarà això? Perquè el comú va dir que no volia posar res, i així va ser. El comú sí que va posar, no obstant, hi va posar el treball de tots els membres que hi van participar, i també la seu física de l'oficina olímpica que va ser el Comú d'Andorra la Vella, com no podia ser altrament. També és un treball, i també és un cost assumit pel Comú d'Andorra la Vella, molt correctament.

Però, el que vull repetir, només, és que no podia haver-hi previsió pressupostària en un pressupost elaborat el mes d'octubre del 2001 sobre una decisió que encara no l'havia pres ni tan sols el Govern, ni el Comitè Olímpic, encara que la voluntat hi era, és clar que sí. Però, el comú no s'havia pronunciat, el Comitè Olímpic tampoc i, per tant, nosaltres no podíem dir: "Reservem 30 milions de pessetes per uns Jocs Olímpics o per una precandidatura que encara estava en un nivell de decisió". Si haguéssim fet aquesta previsió, i després haguéssim estat fallant, haguéssim dit: "Vostès no podien preveure això perquè encara no tenien l'acord del comú".

És legítim que políticament es faci això, però, en fi, jo també m'he d'explicar, i em sembla que ara sí que li he contestat, Sr. Dallerès.

El Sr. síndic general:

Última intervenció dels grups parlamentaris.

Sí, Sr. Josep Dallerès pel Grup Socialdemòcrata.

El Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Efectivament, gràcies, em queda clar que ara estem enterrant el malalt que ha entrat, aquí, en aquesta casa.

El Sr. síndic general:

Si no hi ha cap altra intervenció, doncs, procedirem a la votació conjunta de les dos esmenes, i us recordo que sí és sí a les esmenes i no és no a les esmenes i, en aquest cas, doncs, aprovació del Projecte de llei.

Sr. secretari general si us plau.

El Sr. secretari general:

Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : No

Sr. Francesc Rodríguez Rossa : Sí

Sr. Guillem Valdés Alemany : No

Sr. Miquel Alís Font : Sí

Sr. Francesc Areny Casal : No

Sr. Josep Areny Fité : No

Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí

Sra. Olga Benazet Dolsa : No

Sr. Francesc Casals Pantebre : Sí

Sr. Jordi Daban Alsina : No

Sr. Josep Dallerès Codina : Sí

Sr. Joan Albert Farré Santuré : No

Sra. Olga Forné Angrill : Sí

Sr. Patrick García Ricart : Sí

Sr. Josep Garrallà Rossell : Sí

Sr. Marcel Llovera Massana : No

Sr. Esteve López Montanya : Sí

Sr. Antoni Martí Petit : No

Sr. Jordi Mas Torres : Sí

Sr. Daniel Mateu Melción : No

Sr. Joan Monegal Blasi : Sí

Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No

Sr. Cándid Naudi Mora : No

Sr. Marc Pintat Forné : No

Sra. Clara Pintat Rossell : No

Sr. Emili Prats Grau : No

El Sr. síndic general:

Sr. secretari voleu procedir al recompte si us plau?

El Sr. Esteve López:

11 sí; 15 no.

El Sr. síndic general:

Bé, moltes gràcies.

Doncs, a la vista del resultat de la votació queden desestimades les dos esmenes, i atès que no han estat presentades esmenes a l'articulat declaro aprovat el Projecte de llei.

Passem al punt número 2 de l'ordre del dia.

2- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de garantia dels drets de les persones amb discapacitat.

L'Informe de la Comissió Legislativa d'Afers Socials ha estat publicat en el Butlletí número 48/2002 del 17 de setembre.

El Sr. Joan Albert Farré Santuró nomenat ponent per part de la Comissió Legislativa d'Afers Exteriors n'exposa l'informe.

Sr. Farré teniu la paraula...

... d'Afers Socials, perdoneu el lapsus... d'Afers Socials.

El Sr. Joan Albert Farré:

Gràcies Sr. síndic.

La Comissió Legislativa d'Afers Socials amb mandat de la Junta de Presidents sota l'encàrrec d'analitzar les 79 esmenes a l'articulat que han estat presentades al Projecte de llei de garantia dels drets de les persones amb discapacitat pel M. I. Conseller General Esteve López Montanya, ha examinat en el decurs de les reunions mantingudes l'11, el 18 i el 25 de juny, i el 4, el 9 i el 12 de setembre d'enguany l'informe del ponent del qual se'n desprèn el següent: 57 esmenes han estat aprovades per unanimitat, 20 esmenes s'han transaccionat per unanimitat i 2 esmenes han estat retirades.

Del resultat de la votació de les esmenes se'n desprèn l'informe de la comissió aprovat per unanimitat el text del qual es sotmet avui a la consideració d'aquesta Cambra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Passem, a continuació, a la intervenció dels grups parlamentaris.

Pel Grup Mixt intervé el Sr. Jordi Mas. Teniu la paraula.

El Sr. Jordi Mas:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, avui estem analitzant i passant a votació un projecte de llei que dóna resposta als drets constitucionals de les persones amb discapacitat d'acord amb les disposicions i les recomanacions de les Nacions Unides.

També té en compte la classificació internacional de les disfuncions, discapacitats i handicaps publicada per l'Organització Mundial de la Salut.

Es crea un pla nacional de prevenció de les disfuncions que ha d'aprovar i d'actualitzar periòdicament el Govern.

Les mesures de protecció socials de les persones amb discapacitats estan assegurades per la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Assegurem, també, una prioritat en el treball en el concursos que convoquin les administracions públiques, així com alguna ajuda pública a aquelles empreses que ocupin a les persones amb discapacitats.

Es crea la pensió de solidaritat per aquelles persones que no disposin de recursos suficients i reuneixin els requisits establerts.

S'estableixen condicions mínimes i la qualitat dels serveis necessaris per respectar els drets de les persones amb discapacitat, i les obligacions mínimes a què aquests estan sotmesos.

El finançament dels programes, els serveis i les prestacions queden establerts pel principi de corresponsabilitat entre la persona afectada, els familiars obligats i la protecció social, i també per la subsidiarietat estatal com a darrera garantia dels drets establerts.

Es crea, també, en l'àmbit organitzatiu la Comissió Nacional de Valoració que assumeix les competències de referents de diagnòstic i la valoració de les disfuncions, discapacitats i handicaps, i el Consell Nacional de la Discapacitat com a òrgan de consulta i d'assessorament i també el seguiment de coordinació i de col·laboració del Govern en l'àmbit de la discapacitat.

Entenem que és un projecte que dóna resposta al nostre ordenament legislatiu del país i, per tant, aquest projecte que estableix aquestes mesures necessàries perquè les persones amb discapacitat tinguin garantits els seus drets i les

seves llibertats, fet que contribuirà sensiblement a millorar la seva qualitat de vida.

Nosaltres donarem suport a aquest projecte de llei votant afirmativament.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Socialdemòcrata té la paraula el Sr. Esteve López.

El Sr. Esteve López:

Gràcies Sr. síndic.

El Projecte de llei de garantia dels drets de les persones amb discapacitat, que avui se sotmet a l'aprovació d'aquesta Cambra, és un projecte de llei llargament esperat i d'una importància cabdal per garantir els drets d'un petit col·lectiu de ciutadans del nostre país que mereixen el recolzament i la solidaritat de tots els ciutadans d'Andorra. Per això, ja des d'ara, anuncio el vot favorable del nostre grup al projecte de llei i la confiança que serà aprovat per unanimitat, ja que aquest projecte de llei és un exemple paradigmàtic d'un text legal que mereix el vot unànim de tot el Consell General.

Segons podem llegir en l'exposició de motius del projecte de llei, l'elaboració del mateix ha estat presidit pel principi de participació i han estat consultades, entre d'altres, les persones afectades, les seves famílies i les entitats cíviques que treballen en aquest camp. Unes entitats i associacions cíviques que, durant tots aquests darrers anys, han treballat de valent, i continuen treballant, en la millora de les condicions de vida, en tots els aspectes de les persones amb discapacitat i que, sens dubte, hauran pogut fer importants aportacions al projecte de llei en la fase d'elaboració. Per tant, és de justícia reconèixer la tasca desenvolupada per associacions i entitats com TRANA, Especial Olímpics, AMIDA, la Federació Andorrana d'Esports per Minusvàlids i, molt especialment, l'Escola Especialitzada Nostra Senyora de Meritxell, que des de fa temps desenvolupa programes de suport educatiu, com TRÀNSIT i PROGRÈS, d'inserció laboral com AGENTAS i XERIDELL, d'atenció i estimulació precoç com IMPULS, d'atenció diürna especialitzada com EDES i d'atenció residencial a Residència L'Albó. Esperem que, amb l'aprovació del projecte de llei que ara analitzem, totes les associacions i entitats cíviques que ja treballen en l'àmbit de la

discapacitat, o les que puguin crear-se en el futur, disposin d'una eina útil que els proporcioni les ajudes i els suports necessaris i els obri noves possibilitats i nous camps d'actuació per a poder desenvolupar les seves activitats.

Des del Partit Socialdemòcrata, que, tot sigui dit, no va ser convidat a participar en la fase prèvia d'elaboració del projecte de llei, vam considerar que el projecte presentat pel Govern era, globalment, un projecte de llei correcte, si bé amb molts aspectes millorables. Per aquest motiu no vam escatimar esforços per a esmenar-lo i bona prova en són les setanta-nou esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata. Val a dir, tot i que vaig tenir l'honor de presentar-les i defensar-les, el mèrit d'aquestes esmenes no em correspon en exclusiva, sinó que les esmenes presentades són el resultat de moltes reunions i moltes hores de treball d'un grup de militants del Partit Socialdemòcrata i dels altres membres del grup parlamentari. A tots ells, moltes gràcies.

Moltes gràcies, també, a tots els membres de la Comissió Legislativa d'Afers Socials, i en particular al Sr. Roc Rossell, que va presidir els treballs de la comissió en l'examen del projecte de llei, per la bona predisposició de tots a analitzar i debatre les esmenes amb esperit obert i constructiu, buscant el consens i la millora del projecte de llei en tots els aspectes possibles. El resultat d'aquest treball ens satisfà enormement ja que, com ens acaba de dir el ponent en el seu informe, de les 79 esmenes presentades, 57 van aprovar-se per unanimitat, 20 més van ser transaccionades i aprovades, també, per unanimitat, i les 2 restants es van retirar.

Permetin-me que centri la meua intervenció justament en el contingut d'algunes de les nostres esmenes, que, en definitiva, palesen quins són els criteris del Partit Socialdemòcrata en relació a aquest tema i que, al nostre entendre, així com a l'entendre de la Comissió Legislativa d'Afers Socials, milloren el text original.

Destacaria, fonamentalment, els següents aspectes: Primer, en la definició dels principis d'actuació que enumera l'article tercer, s'ha inclòs un nou principi operatiu, que estableix com a prioritat la integració de les persones amb discapacitat en institucions educatives, culturals, socials i laborals de caràcter general i, amb caràcter subsidiari, únicament quan les característiques de la disfunció, discapacitat o

handicap així ho requereixin, l'atenció en centres i serveis especialitzats.

Segon, s'amplia l'àmbit d'aplicació, pel que fa referència al dret a rebre les prestacions econòmiques previstes a la llei, a aquelles persones discapacitades de nacionalitat andorrana que resideixin a l'estranger, si no disposen de mesures de protecció equiparables en el país de residència.

Tercer, pel que fa referència a la cobertura de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, es passa de 25 a 18 anys l'edat a partir de la qual el Govern afiliarà com a cotitzants socials directes les persones amb discapacitat i s'estableix que, en cap cas, la cotització pot ser inferior a la cotització del salari mínim vigent en cada moment. Amb aquesta mesura s'aconsegueix que des dels 18 anys, coincidint amb la majoria d'edat civil, les persones amb discapacitat gaudeixin de cobertura per part de la CASS sense haver de dependre dels seus familiars directes, que millori la futura pensió de jubilació que hauran de rebre a partir dels 60 o 65 anys en les mateixes condicions que la resta d'assegurats, i per via indirecta, s'afavoreix la contractació dels joves d'entre 18 i 24 anys que pateixen una discapacitat, ja que la llei, amb caràcter general, estableix unes reduccions en les cotitzacions socials per a les empreses que contractin persones discapacitades, de manera que únicament hauran de declarar i cotitzar aquella part del salari que superi la cotització efectuada pel Govern. Amb la mateixa finalitat d'afavorir la contractació de persones discapacitades, s'estableix que el Servei d'Ocupació ha de promoure i afavorir la contractació de persones amb discapacitat per part de les empreses que cerquen mà d'obra.

Quart, s'amplia, també, l'àmbit d'aplicació que afecta les persones que poden rebre l'anomenada pensió de solidaritat que estableix l'article 20 del projecte de llei, ja que, d'una banda, es passa de 25 a 18 anys l'edat a partir de la qual les persones discapacitades que reuneixin els requisits establerts per la llei poden començar a cobrar-la i, d'altra banda es modifica el requisit "d'haver d'estar afectat per una incapacitat greu que impossibiliti la persona discapacitada absolutament per a tot treball" que era la que hi havia al text original pel requisit més flexible, de "trobar-se amb greus problemes per trobar o mantenir un lloc de treball".

Aquesta modificació és, almenys així ho creiem, molt important ja que, sovint, les persones

afectades per una incapacitat greu, tot i no estar absolutament impossibilitades per a treballar en determinades feines, a la pràctica tenen molts problemes per trobar un lloc de treball adaptat a les seves necessitats o per aconseguir la necessària estabilitat laboral.

Cinquè, tot i mantenir-se el principi que la quantia de la pensió de solidaritat es fixa anualment mitjançant la Llei de pressupostos. El projecte de llei estableix, amb caràcter general, un import mínim per a aquesta pensió, que ha de ser actualitzat periòdicament i que pot incrementar-se gradualment en funció de la gravetat i l'evolució de la discapacitat i de la situació econòmica de la persona afectada.

Sisè, el finançament. Aquest és, probablement, un dels aspectes cabdals d'aquesta llei i de totes les lleis de caire social, ja que, sovint, es pot caure en la temptació de promoure polítiques de millores socials, justes i necessàries, fent recaure el cost de les mateixes en un altre, particularment, aquí a Andorra, en la Caixa Andorrana de Seguretat Social. Un bon exemple del que acabo d'esmentar és la forma com es financen els complements no contributius per poder arribar als 5000 punts, de les pensions de vellesa de la CASS, ja que l'esforç econòmic i solidari recau únicament en el col·lectiu dels assegurats.

Aquest punt, el finançament, va ser llargament el més discutit a la comissió i el que va requerir més esforços, per part de tots, per arribar a un consens.

La solució finalment adoptada és, segons el nostre criteri, una solució equilibrada que distribueix la càrrega financera de les diferents mesures de protecció de la salut i d'atenció social i sociosanitària previstes als articles 16 i 17 del projecte de llei entre l'Estat i la Caixa Andorrana de la Seguretat Social. Així, doncs, s'estableix que la CASS, de conformitat amb la legislació vigent en matèria de seguretat social, prengui a càrrec les despeses corresponents a la protecció de la salut, que comprenen l'accés als programes de salut i a les diferents prestacions sanitàries, rehabilitadores i complementàries, així com la part corresponent a les despeses estrictament sanitàries derivades de les diferents prestacions socials i sociosanitàries, mentre que les despeses no estrictament sanitàries d'aquestes darreres prestacions són finançades per l'Estat. D'altra banda, i tenint en compte la importància que tenen les despeses sanitàries derivades dels programes d'atenció social i sociosanitària, el projecte de llei

estableix que l'Estat contribueixi al finançament d'una part d'aquestes despeses a càrrec de la seguretat social, que serà fixada anualment per la Llei de pressupostos, i que en cap cas pot ser inferior al 50% de les despeses esmentades.

Setè, finalment, i no per això menys important, es redueix de tres a dos anys el període de temps que es concedeix al Govern per efectuar el desplegament reglamentari de la llei. Aquest punt també va ser àmpliament discutit i consensuat en el si de la comissió legislativa, ja que, certament, el projecte de llei crea diferents organismes com el Comitè d'Experts en Prevenció de Disfuncions, la Comissió Nacional de Valoració o el Consell Nacional de la Discapacitat, la forma, la composició, els criteris i els procediments d'actuació dels quals s'han d'establir per Reglament, i remet també a l'àmbit reglamentari el desenvolupament de nombrosos articles que fan referència, entre d'altres qüestions, a l'establiment dels requisits específics i barems tècnics per poder accedir a les diferents prestacions i programes previstos en el projecte de llei.

Som conscients de la feixuga feina que té per davant el Govern, especialment el Ministeri de Salut i Benestar, per poder elaborar en el termini establert per la llei la totalitat dels reglaments. El Govern ha de saber, però, que la voluntat unànimement compartida per tots els membres de la Comissió Legislativa d'Afers Socials és que la Llei de garantia dels drets de les persones amb discapacitat estigui totalment desplegada i sigui plenament operativa com a molt tard dos anys després de la seva entrada en vigor, i si pot ser abans, millor.

En conseqüència, només em resta encoratjar el Govern a treballar de valent perquè aquesta voluntat aquí expressada sigui aviat una realitat.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Lliberal té la paraula el Sr. Joan Albert Farré.

El Sr. Joan Albert Farré:

Gràcies Sr. síndic.

El nivell de benestar d'un país no es mesura per indicadors econòmics sinó per l'atenció que es dispensa als grups de persones amb més risc d'exclusió social que per justícia són creditors d'una major solidaritat social i, els ciutadans

que pateixen una discapacitat i llurs famílies en són un clar exponent.

Els principis que inspiren aquest text s'ajusten als establerts en la nostra Constitució, a les disposicions de les Nacions Unides i alguns arrelen en les nostres tradicions socials. Ens referim a aquells que proclamen la responsabilitat individual, familiar i social, l'autonomia i capacitat de l'individu evitant qualsevol situació de dependència, així com el paper subsidiari de l'Estat, restant com a darrera xarxa protectora. També consoliden altres principis que ja formaven part de les nostres polítiques, com els principis d'integració, normalització o prevenció.

D'altra banda, aquest projecte de llei defuig de l'ambigüitat, i fixa mitjançant mesures concretes la forma de garantir els drets més importants per aconseguir una veritable igualtat d'oportunitats.

Entenem que és important que tothom pugui accedir gratuïtament a un diagnòstic i orientació, i que així mateix pugui disposar d'un programa de rehabilitació i reinserció. Pel que fa al dret bàsic de l'educació, reafirma i concreta les normes sobre la integració; introdueix algunes ampliacions remarcables, com l'escolarització hospitalària i domiciliària, o que les beques i ajuts tinguin en compte les despeses suplementàries derivades de la incapacitat. També cal destacar la flexibilitat que s'atorga en la formació professional als aprenents amb discapacitat.

En relació a la salut i a l'atenció social presenta un esforç integral i complert, en especial per que fa a les persones que presenten greus problemàtiques socials i de salut, introduint el denominat espai sociosanitari.

L'altre eix de les polítiques, és la potenciació de la integració laboral. Però no deixa descobertes les persones que degut a la seva greu discapacitat no poden treballar, pels quals si no disposen de recursos, la llei crea la pensió de solidaritat a favor de les persones amb discapacitat.

Es concreta, així mateix, el finançament, determinant els serveis gratuïts a càrrec de l'Estat i les prestacions que finança, com la pensió de solidaritat o la cotització a la seguretat social, la qual prendrà a càrrec, com en la resta d'afiliats, les despeses derivades de la branca malaltia i vellesa quan corresponguin. Els comuns han de col·laborar també en el finançament dels programes culturals, de

lleure, esportius, de millora de l'accessibilitat o d'altres de la seva competència.

Relacionat amb la família, aquesta llei s'ocupa d'un aspecte que constitueix una lògica preocupació dels pares, especialment pel dia que ells no puguin fer-se càrrec del seu fill amb discapacitat, com són tots els aspectes referents a la incapacitació i la tutela.

També haurem d'assenyalar que la participació que ha presidit l'elaboració d'aquest projecte té continuïtat i pren consistència a través del Consell Nacional de la Discapacitat (CONADIS), com a òrgan permanent consultiu.

Finalment, direm que un aspecte important present durant la gestació d'aquesta norma ha estat la voluntat de consensuar aquest text. Aquest Grup Parlamentari Lliberal considera que una llei com aquesta, que té com a objectiu fer possible que les persones amb discapacitat puguin gaudir plenament dels seus drets, havia de ser una llei de tots. Per això, l'actitud d'aquest grup en la comissió legislativa va estar presidida per aquest objectiu, posant-nos només dos límits: el respecte a les bases essencials de la llei marcades pel propi Govern d'Andorra actual, així seguint les pautes també iniciades per l'anterior i, després els principis que he esmentat al començament, així com respectar les propostes acordades durant el procés d'elaboració amb els representants de les entitats de les persones afectades.

Aquesta llei, però, no és el final, sinó una porta oberta cap al futur, que exigeix un ampli desenvolupament reglamentari per part del Govern, però també caldrà la sensibilització i el canvi d'actituds socials per permetre que efectivament l'exercici d'aquests drets per a les persones amb discapacitat pugui esdevenir una realitat.

Particularment com a andorrà i com a conseller general, i suposo que com la resta de membres presents en aquest Consell d'avui només em pot omplir de satisfacció presentar aquest projecte de llei amb l'aprovació en aquest Consell General.

Dit de passada, crec que en aquest cas seria oportú felicitar al Govern per la seva bona tasca i, en particular al Ministeri de Salut i Benestar Social per la iniciativa i la bona gestió que ha tingut des del principi, d'aquest projecte de llei, i sense entrar en el detall com han fet altres grups parlamentaris de les petites millores que hagi pogut sofrir aquest projecte de llei en el llarg de la discussió de la comissió legislativa,

crec que és molt important que avui, aquest projecte, amb el beneplàcit de tothom es presenti en aquest grup parlamentari i en aquest Consell General per l'aprovació, i perquè aquest grup de persones afectades pugui tenir garantits en el futur els seus drets.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

El Govern vol intervenir?

Sí, Sra. ministra de Salut i Benestar teniu la paraula.

La Sra. Mònica Codina:

Gràcies Sr. síndic.

És un motiu de satisfacció pel Govern estar avui en aquesta Cambra debatent el Projecte de llei de garantia dels drets de les persones amb discapacitat que, com indica el seu títol, té com a objectiu garantir als ciutadans amb discapacitat l'exercici dels drets que legítimament els corresponen.

L'elaboració d'aquest projecte té com a fonament el mandat constitucional de, tal com diu l'article 6.2 de la Constitució, "crear les condicions per tal que la igualtat i la llibertat dels individus siguin reals i efectives" i pretenia que el seu contingut, a més de fer efectius els drets constitucionals, s'ajustés a les disposicions i recomanacions internacionals i fóra capaç d'ajustar-se a la realitat i necessitats d'aquest col·lectiu a Andorra, tot tenint en compte les polítiques més avançades d'altres estats.

El segon aspecte que havia d'emmarcar la futura norma era la realitat del país, per tal que fos capaç de donar resposta a les necessitats manifestades pels propis afectats i les seves famílies. Per això, va semblar que la millor metodologia era la consulta oberta a les persones afectades, als seus pares o tutors i a les organitzacions i associacions de la discapacitat, complementades amb les aportacions tècniques de representants dels diferents departaments de Govern relacionats amb la discapacitat, i dels professionals i experts en les diferents disciplines implicades.

Un altre aspecte tractat en aquesta fase va ser la unificació terminològica, amb l'objectiu d'evitar confusions i impedir la utilització de termes que poguessin tenir connotacions marginadores,

adaptant al català els termes emprats per l'Organització Mundial de la Salut.

Aquestes varen ser les línies mestres que han guiat l'elaboració de la llei; segurament, aquest enfocament implicava un procés lent i costós, com ho mostra el temps de gestació, però ha permès elaborar un text sòlid i complert, com ho mostra el consens aconseguit.

En relació al seu contingut, voldria fer alguna referència als aspectes més significatius i que alguns ja han estat referenciats pels grups parlamentaris.

Els principis d'actuació adoptats concorden amb els admesos a nivell internacional, com el de prevenció, de no discriminació, el d'integració plena, el de normalitat en la seva vida o el d'autonomia. Així mateix, d'altres més propis de les polítiques socials andorranes, com el de corresponsabilitat entre els individus, les famílies, les entitats cíviques i els poders públics, la subsidiarietat estatal, restant com a darrer garant dels drets de les persones amb discapacitat i d'empara d'aquells mancats de família o amb limitacions greus.

D'altra banda el caràcter innovador de la llei radica en la seva visió integral de la persona, doncs, pretén garantir l'accés de les persones amb discapacitat als beneficis del sistema de benestar social: salut, treball, educació, atenció social, garantia d'ingressos mínims, participació social..., en igualtat de condicions que la resta de la població.

Està previst que la llei un cop aprovada i publicada entri immediatament en vigor, tanmateix com han vist es tracta d'una norma global que tracta de tots els aspectes de la vida d'una persona amb discapacitat, que no vol ser especial sinó que el seu desenvolupament s'ha d'efectuar des de cada una de les àrees. Aquest plantejament, recomanat als estats per les Nacions Unides, per evitar normatives parcials i marginadores, fa complexa aquesta norma i exigeix un important dispositiu reglamentari de desplegament, que la pròpia llei fixa en dos anys, de ben segur, Sr. López, que treballarem de valent.

No voldria acabar, sense donar les gràcies a totes les entitats, associacions, persones desinteressades, professionals i experts dedicats a les persones amb discapacitat que han fet possible aquesta llei, com són: AMIDA, TRANA, el Patronat de l'Escola Especialitzada Nostra Senyora de Meritxell, l'Associació de pares de l'esmentat Patronat, els Departaments del

Govern: Educació, Treball, Salut i Benestar, els Serveis del SAAS de Rehabilitació i Salut Mental, la Caixa Andorrana de Seguretat Social i la Comissió d'Accessibilitat.

Així mateix, i no pot ser menys, agrair l'esperit de consens de tots, i repeteixo, de tots els consellers generals de la Comissió Legislativa d'Afers Socials!

Entre tots hem fet una llei que, sens dubte, contribuirà a la millora de la qualitat de vida d'un grup de ciutadans que s'ho mereix per justícia.

Per finalitzar agraeixo a tots els assistents que avui ens han acompanyat, la paciència i l'espera per poder veure feta realitat l'aprovació d'aquesta llei.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

Cap altra intervenció?

Bé, doncs, a la vista de les mateixes, i si no hi ha cap objecció proposo l'aprovació per assentiment d'aquest projecte de llei amb la precisió que els articles 19.4 a) i 22 tenen la consideració de qualificats.

Doncs, queda aprovat.

(Se senten aplaudiments)

Passarem tot seguit al punt número 3 de l'ordre del dia.

3- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de declaració d'alienabilitat i permuta d'un terreny anomenat "Prat del Rull".

La Proposta fou publicada en el Butlletí número 40/2002 del 12 de juliol i no s'hi ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció per part del Govern? No?

Alguna intervenció per part dels grups parlamentaris?

Bé, si no hi ha intervencions i si no hi ha cap objecció, doncs, proposo l'aprovació per assentiment de la Proposta d'alienabilitat... de declaració d'alienabilitat. Doncs, queda aprovada.

Passem al punt següent. Punt número 4.

4- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de declaració d'alienabilitat i permuta d'un terreny anomenat "Ermal i Feixa de Sant Eloi".

La Proposta fou publicada en el Butlletí número 40/2002 del 12 de juliol i no s'hi ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció per part del Govern? No?

Per part dels grups parlamentaris? Tampoc?

Bé, doncs, si no hi ha cap objecció també proposo l'aprovació per assentiment de la Proposta de declaració d'alienabilitat. Doncs, queda aprovada.

Passem a la proposta número 5.

5- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni sobre la prohibició del desenvolupament, la producció, l'emmagatzematge i la utilització d'armes químiques i sobre la seva destrucció, conclòs a Ginebra el 3 de setembre de 1992 i obert a signatura a París el 13 de gener de 1993

La Proposta fou publicada en el Butlletí número 43/2002 del 28 d'agost i no s'hi ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció per part del Govern?

Sí, Sr. ministre d'Economia teniu la paraula.

El Sr. Miquel Àlvarez:

Gràcies Sr. síndic.

El Conveni sobre la prohibició del desenvolupament, producció, emmagatzematge i utilització d'armes químiques i sobre la seva destrucció que es sotmet a l'aprovació d'aquesta Cambra, es va obrir a signatura l'any 1993 i en l'actualitat hi ha 174 països que l'han signat i 147 d'ells l'han ratificat.

Aquest Conveni té dos propòsits: el primer, prohibir, destruir totes les armes químiques i instal·lacions que les produeixen -que afortunadament no ens afecta- i establir els mecanismes de control i seguiment d'un llistat de productes utilitzats àmpliament en la indústria amb finalitats pacífiques com, per

exemple, els detergents, productes cosmètics, plaguicides, productes farmacèutics que poden ser utilitzats com armes químiques o els seus precursors essent, per tant, qualificats de doble ús.

Andorra, atenint-se a aquest Conveni entra a formar part de l'organització per la prohibició d'armes químiques i aconsegueix una doble finalitat.

En primer lloc, exposiciona clarament al costat dels països que es comprometen a aplicar pacíficament a no importar, a no fabricar, a no comercialitzar els productes químics que, específicament, prohibeix aquest Conveni.

I, en segon lloc, sotmet els mecanismes que estableix el Conveni perquè els productes químics que la indústria andorrana necessita o necessiti en un futur puguin ser importats, comercialitzats i processats de conformitat amb les seves disposicions, de manera que Andorra no pugui quedar exclosa de la prohibició de matèries primeres necessàries per a la seva indústria.

En aquest sentit des de l'any 2000, cap país no membre ha pogut importar o exportar lliurement qualsevol dels productes inclosos en la llista 1 i 2 del Conveni que són catalogats de risc major o precursors de risc significatiu amb escassa incidència dintre de la nostra activitat. No obstant, l'explotació de productes de la llista 3 del Conveni que encara que són catalogats de risc major són sintetitzats amb grans quantitats per utilitzar-se àmpliament amb finalitats no prohibides.

Els presents productes d'ús domèstic, de perfumeria, farmacèutics... seran restringits al final del 2002, podent repercutir de forma molt àmplia dintre la nostra activitat.

Actualment, encara que el consum, la utilització i la importació d'aquests productes sigui escàs en el Principat, cal preveure que en el futur una aplicació més restrictiva dels criteris del Conveni, així com una ampliació de la llista de productes restringits a l'exportació, a més podrien restringir la implantació en el nostre Principat d'activitats que podrien utilitzar aquest futur com la indústria farmacèutica, laboratoris, indústria fotogràfica, cosmètics, etc...

Aquesta adhesió comporta adaptacions legislatives per integrar les infraccions tipificades com a delictes en el nostre Codi penal.

Per aquest motiu es sotmet avui a l'aprovació d'aquesta Cambra l'adhesió al Conveni abans mencionat.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Alguna intervenció per part dels grups parlamentaris?

Cap intervenció?

Doncs, si no hi ha cap objecció també proposo l'aprovació per assentiment de la Proposta.

Doncs, queda aprovada.

Passem al punt número 6 de l'ordre del dia.

6- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i pel Grup Mixt a la Proposta de declaració d'alienabilitat i permuta d'un terreny anomenat "Camp de la Covanella".

La Proposta fou publicada en el Butlletí número 40/2002 del 12 de juliol.

S'han presentat dues esmenes a la totalitat formulades respectivament pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i pels consellers generals Sr. Jordi Mas Torres, Josep Garrallà Rossell, Olga Forné Angrill i Joan Monegal Blasi del Grup Mixt que han estat publicades en el Butlletí número 50/2002 del 24 de setembre.

Abans de començar el debat demanaria si els autors de les esmenes desitgen que es faci el debat i la votació de les esmenes conjuntament? Sí?

Bé, doncs, té la paraula pel Grup Socialdemòcrata el Sr. Jaume Bartumeu, per exposar l'esmena.

Teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

El 26 de setembre el ministre d'Ordenament del Territori deia que: "Les permutes de terrenys de Casa Rossell d'Ordino estaven molt ben fetes" - era la seva citació-, ho deia després del dinar a Ordino del diumenge 22 de setembre. Aquell dia, que malgrat la bondat de la mostra gastronòmica, tant ell com el cap de Govern van

perdre una mica els papers i saltant-se les mínimes normes de la confrontació democràtica van lliscar alegrement per la fàcil pendent de l'atac personal i de l'insult. I, ho deia

-segons recollia la premsa el dia 27 de setembre- amb ironia.

Pretenia el ministre que, a mi personalment, quan una cosa està ben feta em sap greu. Quanta raó que tenia el Sr. ministre!

Mirin si em saben greu les coses ben fetes que fa el ministre i el Ministeri d'Ordenament Territorial, que el dia que va comparèixer davant la comissió legislativa acompanyat del director del ministeri, càrrec de confiança política, ens va saber greu no pas a mi sinó al Grup Parlamentari Socialdemòcrata que el director del ministeri anunciés que les ordinacions vigents es passen a reglament; i quan vam veure publicat al BOPA, de data 5 de setembre, el reglament urbanístic que deroga normes del Consell General, doncs, mirin quanta raó tenia el Sr. Serra, ens va tornar a saber greu, no a mi sinó a tot el Grup Parlamentari Socialdemòcrata, que el Govern fes les coses tan ben fetes derogant sense competències per a fer-ho i, per via de reglament, les normes legislatives del Consell General. Com també ens va saber greu -per què no li reconeixérem avui, Sr. ministre?- que quan per una vegada es feien les coses ben fetes anul·lant els reglaments il·legalment adoptats, no solament no s'entreguessin les conseqüències polítiques que calia cessant almenys el director del ministeri, responsable del desgavell, sinó que encara es volgués justificar l'injustificable ensopegada tan ben feta.

Abandonant el terreny de la ironia, ja s'ha vist amb el que acabo de dir que el Sr. ministre, i és molt més bo que no pas nosaltres, i entrant en la crua realitat, hem de dir que rebutgem aquesta permuta. Rebutgem aquesta permuta per considerar-la clarament contrària a l'interès general.

Ho fem a partir de tres preocupacions principals. La primera, fa referència al pes, al poder del diner, a la nostra vida pública; la segona, concerneix la presència cada dia més feixuga de l'arbitrarietat en la gestió de l'Estat; i, la tercera, fa referència al paper que ha de tenir el Consell General al bell mig de tot plegat.

El poder del diner, el seu pes, es deixa sentir en aquesta mala permuta.

D'una banda, el propi perit informant ens assenyalava, ja, l'existència d'un menyscapse econòmic per al patrimoni nacional en una suma no inferior a 308.426.791 de les antigues pessetes, moneda encara en curs el 9 d'octubre del 2001, quan va signar l'informe el perit.

L'informe pericial recorda que l'article 105 del Codi de l'Administració estableix una autorització de permutar quan la diferència del valor entre els béns permutats no sigui superior al 50% del que el tingui més elevat. I, com sigui que l'enorme diferència de valor en perjudici del patrimoni nacional, insistim, de 308 milions, gairebé i mig de pessetes, és encara inferior al 50% assenyalat en el Codi de l'Administració, el perit acaba amb la lacònica afirmació que "la permuta es pot realitzar".

Només per l'existència d'aquesta enorme diferència de preu en tindria prou el Grup Socialdemòcrata per refusar el seu vot a aquesta declaració d'alienabilitat, però, resulta que més greu encara, el Govern no ha donat al perit tots els elements necessaris per a permetre una justa avaluació de l'operació. Només esmentarem dos exemples: d'una banda no s'ha tingut en compte que la societat mercantil SAPER estava oferint en permuta un terreny, la Terra Llarga i no pas el Prat Gran, en el qual no hi tenia accés directe el pas públic o vial existent en la part permutada. No el tenia, ni el té. Per quant aquell vial és veïnal i amb dret de pas, exclusius i excloents dels veïns propis entre els quals no hi figura la societat SAPER ni hi figuraven les anteriors persones físiques o jurídiques de les quals porta causa la societat SAPER. Aquest extrem s'hauria hagut de tenir molt en compte en l'avaluació, i no s'ha fet.

D'altra banda, l'informe també ignora que en la finca propietat del Patrimoni Nacional s'ha procedit, també, prèviament a l'establiment del conveni i a càrrec, doncs, del Patrimoni Nacional, a efectuar una cessió de terreny de 800 metres quadrats -800 metres quadrats- a favor del vial públic amb la qual cosa es permuta a favor de particulars una parcel·la neta i polida que no tindrà necessitat de cedir cap pam de terreny pel carrer.

Aquest fet havia de fer augmentar més encara el valor de mercat del terreny que el Govern vol cedir en permuta. Tampoc no s'ha fet.

Avui mateix dos consellers del Comú d'Ordino i un excònsol de la parròquia afirmen públicament que: "La diferència quant a la superfície que es permuta (5.121,61 m² d'una

societat contra 10.402,02 m² de la Terra de la Covanella de Casa Rossell, patrimoni de l'Estat) és escandalosa"; que "El terreny patrimoni de l'Estat és molt millor que el terreny de la societat mercantil SAPER tant en situació com en destí possible com, fins i tot, per a construir-hi equipaments".

No podem fer altrament que recollir i compartir el seu criteri i la seva indignació.

El pes aclaparador dels diners demostra, doncs, que signant aquesta permuta qui feia "un gran tracte" és el Sr. Manel Cerqueda, en representació de la societat mercantil SAPER.

Aquesta dissimulació de les dades de base que permetin avaluar correctament ambdós terrenys a permutar, així com el fet que l'informe pericial que acompanya la permuta no seria el primer que es va elaborar, sinó el segon, després de què el primer perit sol·licitant no aparegués satisfactori, ens permet adonar-nos de l'arbitrarietat que ha presidit la preparació d'aquesta permuta. I aquesta és la nostra segona preocupació.

Aquesta permuta només és "encertadíssima" -per emprar una brillant qualificació del ministre de la Presidència que avui no ens acompanya- per a la societat SAPER, SL. Els seus socis han de felicitar el Sr. Manel Cerqueda, perquè ell sí que ha aconseguit "un gran tracte" -en paraules del ministre d'Ordenament del Territori.

El patrimoni públic, pel contrari, no ha fet "un gran tracte", sinó que, d'aprovar-se aquesta declaració d'alienabilitat, haurà estat víctima, aquest patrimoni públic, d'una gran ensarronada.

Davant d'aquest menyscapse patrimonial mal dissimulat, davant d'aquesta clara arbitrarietat en presentar el dossier de manera tendenciosa, cal demanar-se quin ha de ser el paper del Consell General?

La nostra responsabilitat d'elegits del poble andorrà no ens permet pas acceptar aquesta ensarronada.

El Sr. síndic general:

A continuació té la paraula el Grup Mixt per la presentació de l'esmena.

Sr. Joan Monegal teniu la paraula.

El Sr. Joan Monegal:

Amb motiu de la referida esmena, persegueix exclusivament protegir la gestió i l'administració dels béns de les persones públiques andorranes generals o locals.

El fet que els béns siguin o pertanyin al patrimoni nacional ha estat acollit en els propis convenis de permuta, i aquesta qualitat de béns ho ha estat perquè els mateixos han provingut del patrimoni de Casa Rossell d'Ordino en virtut de la condició de successor, l'Estat, de forma abintestada.

La finalitat d'assolir la disposició del terreny privat intercanviat en la present permuta hem de presumir que era possibilitar l'obtenció de la superfície de terreny necessària per a la construcció del futur camp d'esports a la parròquia d'Ordino.

Evidentment que la superfície obtinguda mitjançant la permuta precisava, a tal efecte, de subscriure altres convenis amb la resta de veïns collindats a fi d'unir els terrenys necessaris per abastar en els mateixos dita infraestructura esportiva.

Per tant, la gestió de l'Administració havia de ser global i general per als veïns concernits i no centrar-se únicament en negociar amb un particular, ja que la gestió tractava d'aquesta forma, esdevé merament parcial, i la permuta pot arribar a ser totalment inefectiva si no s'assoleix amb la resta de veïns dita concertació.

Vist així, doncs, la gestió del Govern, ens trobem davant el fet consumat de què s'ha realitzat una permuta de terreny públic amb privat que com a premissa omet definir les finalitats reals o els objectius de la permuta en qüestió que no poden ser d'altres que satisfer l'interès públic.

No hem d'oblidar que el conveni de permuta no deixa de ser un acte administratiu, pel qual ha quedat facultat el representant del Govern per acord exprés, en aquest cas, en data 6 de març del 2002 i, com diu l'article 39 del Codi de l'Administració els actes administratius han de ser motivats, i aquesta motivació ha de comportar l'enunciat de les consideracions de dret i de fet que constitueixen el fonament de l'adhesió.

Contràriament a aquestes disposicions veiem com el Conveni no menciona el motiu que indueix a l'Administració a efectuar la permuta.

Endemés d'aquesta circumstància i en relació a l'anàlisi pericial que determina els valors dels

terrenys intercanviats, veiem com finalitza el seu estudi referint-se a l'article 105 del Codi de l'Administració que com reproduceix el mateix tècnic, estableix la preceptiva intervenció judicial. Possiblement es pot tractar d'un error del tècnic en qüestió que no menciona l'article 88 del mateix codi el qual es refereix a una prèvia taxació pericial.

Tanmateix, però, si s'han de seguir les indicacions del tècnic, la peritació hauria d'haver rebut el vist i plau de la Batllia, i allà on es donen garanties s'han de complir.

Malgrat els antecedents, però, les dades tècniques de l'informe pericial evidencien amb claredat una transacció perjudicial a instàncies immediates per a l'Administració, i així per quant el solar cedit pel particular disposa d'una superfície bruta de 5.378,45 m², i el solar cedit per l'Administració disposa d'una superfície superior bruta als 10.000 m².

En aquest primer nivell ja veiem com l'Administració cedeix el doble del terreny que el particular.

Per si aquest fet fos insuficient per entreveure la vessant negativa de dita transacció, l'anàlisi econòmic -la valoració econòmica- de dit terreny encara referma més dita conclusió per quant veiem com la diferència dels valors entre els béns permutats i els perjudicis per part de l'Administració i el benefici per part dels particulars és aproximadament de 300 milions de pessetes (1.800.000 euros).

Per tot l'exposat atenent el principi, la mancança de la motivació de l'acte Administratiu i de forma subsegüent la diferència de superfície cedida i el valor de les mateixes resultant a favor del particular no poden fer altra cosa que esmenar amb la totalitat la Proposta de declaració d'alienabilitat i permuta del terreny anomenat "Camp de la Covanella" en defensa del patrimoni nacional.

El Sr. síndic general:

A continuació té la paraula el Govern.

Sí, Sr. ministre d'Ordenament del Territori teniu la paraula.

El Sr. Jordi Serra:

Gràcies Sr. síndic.

En primer lloc, voldria parlar una mica de les acusacions molt fortes del Sr. Jaume Bartumeu en la meua persona directament, i els seus

viatges dominicals a la parròquia d'Ordino amb visita als terrenys acompanyat, segurament, per d'altres membres que en aquesta Sala s'havien assentat en temps passats, i d'altres discussions que havíem tingut en aquesta Sala sobre el mateix tema.

Començaré.

Quan vostè parla de què el terreny que nosaltres volem permutar a la Covanella, en aquest cas, està lliure de gravamens perquè hi han fet el carrer i, en aquest cas, el carrer s'anomena "Carrera Nova" té raó... s'ha fet, però, sap quan es va fer? Es va fer la demanda al Comú d'Ordino amb data del 26-06-98. Aquesta demanda la firma el Sr. cònsol major, Josep Duró Coma, i aquí mateix té l'entrada -i, si vol vostè li'n farà passar una còpia- en la qual el mateix cònsol d'aquell moment demana la realització d'aquest vial, i és un fet que el Govern amb retràs... és un fet amb retràs, nosaltres realitzem aquest vial. I, per què realitzem aquest vial? Doncs, el realitzem per varis motius: primer, per la demanda del cònsol i, en segon lloc, perquè des del Comú d'Ordino s'està fent un pàrquing en aquell indret, i per donar accés a d'altres habitatges que hi ha a la zona. Teníem de realitzar d'una vegada per totes aquest carrer perquè sinó els hi tallàvem l'entrada.

Dit això, després podrem veure el peritatge.

Jo només voldria fer, en aquest tema, una mica d'història.

Ja fa un temps que el nostre ministeri està a la recerca d'un terreny a la Vall del Nord perquè vist el creixement que hi ha hagut sobretot a nivell de persones que hi viuen, -cada vegada més, pugen cap a la Vall del Nord a viure, entre la Massana i Ordino- necessitàvem un col·legi de segona ensenyança, i aquest col·legi de segona ensenyança havia d'estar situat entre la Massana i Ordino.

No cal que li digui, Sr. Bartumeu, que vostè sap perfectament que nosaltres disposem de molts terrenys de Casa Rossell, i un d'aquests terrenys és la Prada dels Camps. Amb aquesta Prada dels Camps ja, avui, sense aquesta permuta, disposem d'uns 19.000 m². La situació és a pocs metres del centre, és un terreny que és quasi bé pla -de molt poc desnivell entre la part alta i la part baixa-, és un terreny que també és assolellat, molt assolellat i tot, que hi ha -actualment- un petit camp de futbol en el qual d'altres clubs esportius i d'altres organitzacions estan gaudint, ara, en aquest moment, i aquest

mateix terreny tindria la possibilitat de tenir unes ampliacions futures.

Ara, com a cosa molt bonica tampoc no ho és perquè també tenim dificultats. I, tenim dificultats en una cosa que vostè es descuida, i diu aquí: "És amb l'accés"... sí que tenim accés sobre el nostre terreny, vostè parla de l'accés i amb d'altres veïns també, sobre aquest famós accés restrictiu. L'accés el tenim a través d'una callisa, amb un fort desnivell de la part alta de la carretera al Coll d'Ordino quan vostè baixa al camp d'esports que ara tenim.

Sí, miri! Haguéssim pogut agafar la Llei d'expropiació, tirar-la endavant... n'haguéssim pogut fer moltes de coses.

El que passa és que aquest terreny amb els seus 19.000 m² -tot i els seus 19.000 m- hagués sigut difícil d'urbanitzar i, sobretot, la seva pròxima ampliació hagués sigut molt difícil.

Ja, dins d'aquesta Sala, i en la comissió i durant les diferents comissions que s'han tingut, sempre s'ha parlat que les construccions dels diferents col·legis eren dificultoses perquè es feien sempre verticalment i hi havien pocs espais d'esbarjo, etc, etc.

Doncs, miri, la nostra preocupació des del Govern ha sigut de trobar un terreny, de trobar una edificació que pogués ser prou àmplia possible, no massa alta i sobretot que tingués una zona esportiva important.

I, d'aquí vam veure que un dels nostres veïns era una empresa, -SAPER-, que en aquest cas tenia un permís de construir vigent, que podia començar a construir, i que en aquest moment nosaltres, -el Govern-, vam considerar de posar-nos a negociar amb aquesta societat si hi havia la possibilitat de poder permutar el terreny aquest de SAPER just collint amb la nostra propietat amb una altra propietat de Casa Rossell, una altra propietat de Casa Rossell que fos, com vostè diu, urbanitzable. Urbanitzable, en aquest cas, només tenim en aquest moment, en aquest precís moment, la "Covanella".

I, ara sí que entraré... el terreny de la Covanella és un terreny que està... -i potser tots vostès ho coneixen- està en la part alta del poble d'Ordino, és un terreny que té un fort pendent, té molt desnivell entre la part alta i la part baixa i el seu valor urbanístic és inferior, -potser, el Sr. Monegal no ha llegit prou bé tota la nota que jo li vaig aportar sobre la documentació- té un valor urbanístic bastant inferior per no dir una diferència del 2,8 al 2,2 del terreny de la Prada dels Camps. I, parlant exclusivament en

números veiem que el Camp de la Covanella és una zonificació en zona urbana 1: el que deia 2,2 m² per metro amb una ocupació amb planta del 55% de la parcel·la neta a mòduls de 35 per 20, d'una alçada màxima de 13 metres fins al carener.

El Prat Gran, en aquest cas, és una zona urbana 2, 2,8 m² per m², 60% de la parcel·la neta en mòduls de 40 per 20 i 15,50 metres fins al carener.

El que fa quan vostè agafa la permuta que en aquest moment presentem, fa que la superfície del terreny Prat Gran-SAPER és de 5.000... - com vostès saben- 5.378,45, i que el seu màxim d'edificabilitat és de 9.691 metres.

La permuta que llavors tindríem de realitzar és la que hauríem de compensar, i exclusivament amb metres, multiplicant d'un costat a l'altre, i que seria de 14.378 metres. Aquesta, dit de passada, són els metres quadrats edificables màxims... en tot cas, màxims que no tenen relació amb el total de metres permutats amb el Camp de la Covanella.

Sobre el Camp de la Covanella la superfície neta del terreny a cedir pel Govern és de 6.994 metres, més uns vials -que dit de passada, són d'ús públic- i millora l'entramat dels carrers de tot Ordino, en aquest cas, la superfície o terreny destinat a eixamples de callissa -perquè també hi tenim una callissa al costat que de tant en tant baixa bastanta aigua- 12,68 m², el que ens fa una superfície total de terreny de 10.476 metres, que això és el que cedim.

Ara, voldria recalcar que els metres quadrats edificables màxims són de 14.378.

Quan vostè, Sr. Bartumeu, em parla del peritatge, i d'una diferència d'uns 300 milions de pessetes... té raó, hi ha 300 milions de pessetes de diferència de terreny que nosaltres cedim de més al que haguéssim tingut de fer. Però, per què ho fem? I, com vostè comprendrà 300 milions és molt gros perquè a nosaltres això se'ns passi per alt. Doncs, ho fem tot simplement per una sola raó. Perquè si vostè sobre el Camp de la Covanella construeix els famosos 14.378 m² edificats, vostè veurà que li surt una mola, per molt que només faci 13 metres i, això, no és la nostra política urbanística. Ni a Ordino, ni enlloc... potser la seva. La nostra, no!

Nosaltres, en aquest moment cedim més terreny, i és un fet el cedir més terreny perquè, per tot... simplement perquè tota aquesta

edificació sigui més humana, la puguem donar més clara, i sigui amb superfície. És exactament per això. I, els metres quadrats que sobren són metres quadrats de zona verda que el peritatge ho diu clarament i, aquesta zona verda és d'ús públic.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

A continuació té la paraula pel Grup Lliberal la Sra. Maria Lluïsa Puig.

La Sra. Maria Lluïsa Puig:

Gràcies Sr. síndic.

Pel que fa referència a les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i el Grup Mixt, en referència a la Proposta de declaració d'alienabilitat i permuta d'un terreny anomenat Camp de la Covanella, nosaltres farem una exposició dels motius pels quals creiem que la mencionada permuta de terreny és realment favorable i acceptable.

El Grup Parlamentari Lliberal no entrarà en els detalls tècnics de la permuta, ja que els ha esposat àmpliament el ministre Sr. Serra, però sí en el punt de vista social que aquesta representa.

El plantejament de la permuta va sorgir per la necessitat de crear un centre escolar de segona ensenyança per ubicar-hi els alumnes de la Massana i Ordino.

Com vostès bé ja saben, el mapa escolar a nivell d'infraestructures es defineix de la següent manera: un centre de maternal i primera ensenyança per parròquia; tres centres de segona ensenyança: un bloc central a Santa Coloma que inclou alumnes d'Andorra, Escaldes i Sant Julià; un bloc a la Vall d'Orient que inclou Encamp i Canillo; i un bloc a la Vall del Nord que inclou la Massana i Ordino; i finalment un centre de batxillerat ubicat a la Margineda.

Quan es va plantejar la construcció i ubicació del centre de segona ensenyança a la Vall del Nord, es va consultar a l'Associació de Pares de la Massana, els comuns de la Massana i Ordino, la direcció de l'Escola Andorrana i tècnics del ministeri a nivell educatiu, i l'acord que es va prendre conjuntament va ésser que el lloc idoni era un terreny de les característiques del que avui fa objecte de permuta.

El Govern va proposar, doncs, el terreny de casa Rossell, que va ser acceptat per a totes les parts i que després de la signatura del conveni de permuta, la qual avui s'està debatent, ens permetrà poder construir una escola horitzontal -desig que creiem que compartim tots nosaltres, i que no sempre és possible- a més de poder complementar amb una zona esportiva -activitat molt important pel desenvolupament físic i psíquic dels alumnes.

Amb la permuta, també es millora considerablement l'accés al terreny, la qual cosa facilita poder solucionar els embussos que normalment genera el transport escolar, a més de donar un accés adequat al conjunt d'infraestructures públiques que es puguin realitzar.

Dit això, i sense estendre'm més en els detalls, defensem plenament la permuta de Camp de la Covanella, ja que creiem que és molt favorable socialment al permetre amb l'augment de la superfície, la construcció d'una escola horitzontal, pedagògicament molt més idònia, que es pot complementar amb instal·lacions esportives, i que a més a més permet una possible ampliació en el futur.

Pensem que els alumnes de la Massana i Ordino ens ho agrairan i, en tot cas, dita permuta es basa en la recerca de buscar els millors espais per poder construir centres escolars i esportius, que lluny d'ésser especulatius, són necessaris per continuar garantint un nivell educatiu i una qualitat de vida pels ciutadans andorrans.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Altres intervencions per part dels grups parlamentaris?

Sí, Sr. Jaume Bartumeu pel Grup Socialdemòcrata teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic. Per contestar al ministre... al

Sr. ministre, perdó...

En primer lloc, diu el Sr. ministre que hauria proferit greus acusacions a la seva persona. Sortosament el Diari de sessions s'encarregarà de tranquil·litzar-lo. No sóc pas conscient d'haver proferit acusacions a la seva persona, a la seva actuació política, evidentment, li he fet incriminacions, i li'n continuaré fent.

Quatre punts de la seva resposta. Ampliació del camí del vial:... és clar, em dec haver explicat molt malament perquè jo no he criticat l'ampliació del camí del vial, Sr. ministre, desconeixia la data amb la qual el Comú d'Ordino l'hagués demanat i, fins i tot, desconeixia que el Comú d'Ordino l'hagués demanat. El que sí havia notat és que s'havia fet recentment, com vostè ens ha dit -això sí que ho havia vist, no?

El que he dit, i el que repeteixo, doncs, ara, és que el fet de què es donés una parcel·la neta i pulida, és a dir, sense que el seu propietari hagués de fer cap sessió en relació a la urbanització de la zona havia de ser una qüestió, un element a tenir molt en compte pel perit a l'hora de valorar el valor d'aquella finca. Això és el que he dit i no he dit una altra cosa. M'és igual a mi la data, i m'és igual el cònsol que ho va demanar.

Un altre aspecte: em parla de l'accés, i de si ara me'n vaig a la parcel·la propietat del patrimoni de l'Estat, i l'accés... -per tant, ja no som a la Covanella- si l'accés és per callissa o no és per callissa... Efectivament ja sabem el nostre grup parlamentari, i per tant jo també ho sé, quin és el tipus d'accés que tenia la finca de Casa Rossell, i no perquè haguéssim anat el diumenge a aquesta visita que forma part de l'exercici de la nostra responsabilitat de consellers i que vostè ha volgut desqualificar en l'inici de la seva intervenció, sinó perquè coneixem el patrimoni de Casa Rossell perquè no és la primera vegada que el portem a discutir, a parlar i a defensar davant d'aquest Consell General.

Jo no li he parlat de l'accés que tingués. Una altra cosa en la qual em dec haver explicat molt malament, jo no li he parlat de l'accés que tingués el patrimoni de l'Estat -en aquest cas Casa Rossell- jo el que li he dit, i li repeteixo ara és que qui no té accés a la zona on ens està donant el terreny és la societat SAPER. El Diari de sessions també s'encarregarà de deixar clar el que jo he dit, i ara repeteixo.

Si la societat SAPER no té un bon accés a baix. La societat SAPER té accés -i ho sabem tots- per la corba que porta al Coll d'Ordino, però, la finca que se'ns dona és a baix. Per tant, si té o no té accés és una cosa que jo li he preguntat, i vostè m'ha parlat d'una altra cosa.

I ja que m'ha parlat de tantes coses també constato que no m'ha parlat del plet que la societat SAPER tenia amb el Govern en el

conveni que va firmar el Sr. cap de Govern amb el representant de la societat SAPER. Es fa referència a un plet amb el Govern -i, es diu, que evidentment, el Govern coneix l'existència d'aquest plet. És curiós que ara no se'n parli d'això ja que es vol donar tantes precisions.

I, finalment la política urbanística a Ordino, la seva i la nostra. Miri! La nostra, de moment, a Ordino encara no l'han pogut experimentar. De moment Ordino pateix la seva, perquè l'actual cònsol és del seu partit no del nostre, i l'actual cònsol és el que va modificar fa dos anys, com aquell que diu només arribar a l'exercici del govern comunal, va modificar les ordinacions i les va modificar en un sentit d'augmentar els volums d'edificació.

Qui ho va canviar, doncs, va ser el partit que vostè representa també en aquesta Sala i no pas el nostre i, en tot cas, la polèmica pública entre el seu partit i vostès mateixos en el sentit del seu partit d'Ordino pel que fa a la política urbanística, ens hauria d'estalviar de ficar-hi cullerada, no?

I, acabaré, Sr. síndic, en referència a la intervenció de la portaveu del Grup Lliberal agraint-li la important informació -a totes llums- privilegiada que ens ha facilitat i que, en tot cas, el nostre grup parlamentari d'oposició desconeixia sobre la gran incidència en la política d'infraestructures escolars que deurà tenir aquesta permuta. Aquesta informació no forma part de la que ha enviat el Govern per negociar la permuta, ni tampoc ens consta de què s'hagi facilitat -aquesta informació- en una altra instància als grups parlamentaris. Per tant, nosaltres ens havíem quedat en pensar que s'ampliaria el camp de futbol i que podria servir tal vegada per infraestructura complementària de l'Escola dels Pirineus -veiem que això és una altra qüestió, doncs, ho recollim.

Gràcies Sr. síndic.

(Se senten veus)

El Sr. síndic general:

Si us plau, alguna altra intervenció per part dels grups parlamentaris?

Pel Grup Mixt, sí, Sr. Joan Monegal teniu la paraula.

El Sr. Joan Monegal:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, contestem primer a la intervenció del ministre Serra.

En principi m'agradaria que quan es referís als nostres terrenys, quan es refereix el Govern als nostres terrenys, recordi que són terrenys del patrimoni nacional, i per això justament estem actualment reflexionant amb aquesta exactitud i exhaustivitat des de l'oposició en aquestes dos permutes, i en la següent.

Tot seguit, també, i justament per examinar aquest extrem li diré que sí, que m'he mirat molt atentament els informes pericials i dels mateixos, d'alguna forma, en dedueixo la diferència de valor i la desproporció d'aquesta permuta. Però, endemés justament em sorpren que se'ns invoqui davant d'aquest Consell General, que per criteris urbanístics -d'alguna forma perquè quadri la parcel·la i perquè no surti d'alguna forma alguna caps a o quelcom així d'antiestètic, criteris més aviat, possiblement, més estètics que els urbanístics- es pretengui simplificar un import com el que hem esmentat abans: 300 milions de pessetes o el seu equivalent en euros.

Val a dir que la valoració, evidentment suposo que no s'ha efectuat, atenent que hi havia la possibilitat d'efectuar els vials en el terreny del particular perquè a posteriori, evidentment, aquest valor sí que pot arribar possiblement a ser útil aquell qualificatiu que he esmentat abans d'aquell article de diari que ha sortit avui per alguns membres del Comú d'Ordino de què: "seria escandalós"... possiblement aquesta diferència de valor podria arribar a ser escandalosa.

Examinant més enllà, ens preguntem també a qui donen pas els terrenys... a qui donen pas els vials que queden grafiats en aquest plànol perquè veiem que el límit, d'alguna manera, del terreny permutat, hi ha alguns terrenys i, evidentment, hi ha dibuixats aquests vials, i ens resultaria interessant, també, a les finalitats de la pròpia permuta saber a qui podrien donar pas aquests vials.

Contestant a la consellera que ha intervingut en representació del Grup Lliberal, li voldria recordar que han estat quatre consellers del Grup Mixt i no el Grup Mixt que ha efectuat l'esmena, i que no és allò que jo suposo per valorar sensibilitats dels pares i de les escoles, primer perquè en cap del contingut del conveni queda clar ni queda explicitat que l'objecte sigui la creació, la construcció d'una futura escola -veiem dibuixat un camp d'esports- i, també,

perquè ja són prou subjectius els criteris de la peritació -perquè veiem que la peritació es refereix a criteris teòrics moltes vegades, de difícil quantificació- per afegir-hi, endemés, doncs, aquesta sensibilitat que ens ha fet esment en el seu discurs.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Sí, Sr. Alís, li donaré la paraula després, en tot cas, acabem les intervencions dels grups parlamentaris.

Sí, Sr. Antoni Martí pel Grup Lliberal.

El Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic.

Miri, jo intervindrè com a president pel que m'ha semblat una acusació una mica velada com té costum el portaveu del Grup Socialdemòcrata, en aquest cas el Sr. Jaume Bartumeu, quan parlava d'una cosa molt recurrent en ell, del poder del diner.

Llavors afegia una mica més tard -i, encara m'ha molestat més- i parlaré així, quan diu: "El rol del Consell General"... miri! Jo vull entendre i, estic convençut de què potser ho he entès mal... potser ho he entès malament, després ja tindrà l'ocasió de rectificar, però no vull pas entendre que el que ha volgut dir, aquí en aquesta Sala, és que el poder de diner és tan fort que faria vascular els vots dels consellers lliberals... Suposo que no és en aquest sentit que ho diu perquè ho diu tan veladament que, en tot cas, si no és així m'agradaria que ho aclarís.

Perquè els disset consellers lliberals no votarem mai cap permuta que estigui en contra dels interessos d'Andorra.

Després miri, la Sra. Lluïsa Puig ho hauria pogut fer en la intervenció, ella, però vostè cataloga la intervenció de la Sra. Lluïsa Puig com a important informació... doncs, sí, sí, perquè en les rodes setmanals que fa el Partit Socialdemòcrata es fan manifestacions de l'estil, es fan permutes únicament amb objectius especuladors... -em sembla que va ser el Sr. Francesc Casals que ho va dir.

Si és un objectiu especulador el fet de fer una permuta per ubicar-hi una escola secundària necessària tant a Ordino com a la Massana, a més a més de poder-hi afegir, en un futur, un camp de futbol necessari per aquests infants,

però, també que portarà una qualitat de vida als ciutadans d'Ordino particularment i en general al poble d'Andorra, els que hi vulguin anar, doncs bé, em sembla que és una important informació que s'ha donat des del Grup Parlamentari Lliberal i, en tot cas, si això és especular, doncs, ja veurem en tot cas quan vostès tinguin l'honor -perquè és un honor de representar la gestió governamental al poble d'Andorra- a veure si no seran capaços vostès de fer permutes per ubicar-hi centres educatius.

Dit això, la gran afinitat que hi ha és veritat, i ho diu el Sr. Jordi Serra, amb antics consellers que havien estat assentats en aquesta casa -vull dir amb això, Sr. Bartumeu, contràriament a les paraules del Sr. Jordi Serra- cadascú fa el que vol, en el seu moment. Del conseller que parlaven, està aquí, està allà, és ben legítim això, no m'hi ficaré-, jo estic convençut que vostè s'ha mirat amb molta atenció aquesta permuta, i jo estic també convençut que fan esmenes amb tota la voluntat perquè pensen que no són bones, però, el que no li deixaré dir -i penso que no ho ha dit- és que el poder del diner és tan fort en aquesta Sala que faria trontollar l'honestedat de disset consellers lliberals.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Per acabar el torn, si us plau, la paraula al Govern.

El Govern vol intervenir? No?

Per tant, doncs, té la paraula el Grup Socialdemòcrata. Havia demanat la paraula el Sr. Alís, pel Grup Socialdemòcrata, després la tindrà el Sr. Bartumeu i el Sr. Casals, suposo, per al·lusió que també tindrà la paraula.

Sr. Miquel Alís.

El Sr. Miquel Alís:

Gràcies Sr. síndic.

Jo voldria precisar dos coses.

Primer, que el Sr. ministre en aquesta visita dominical que ha parlat al principi, jo també hi era a la parròquia d'Ordino, i encara estic en aquesta Sala...

(Se senten veus)

El Sr. síndic general:

Si us plau...

El Sr. Miquel Alís:

No són els exconsellers, perquè jo encara estic aquí.

Però bé, la meua intervenció és sobretot perquè ens ha presentat tot un ball de números amb edificabilitat, etc, i jo voldria recordar el que he llegit en l'informe que va encarregar el Govern... és el Govern que el va encarregar.

Aquest informe dóna una valoració d'aquests terrenys, i no una valoració del terreny per anar a plegar xicoires o per anar a plegar herba, dóna una valoració d'aquests terrenys per edificar i, el que voldria dir i aclarir aquí, que quedés ben entès per tothom, és que aquesta valoració el Govern... amb aquesta valoració el Govern hi perd 30%, més o menys, del valor. I, dic, és una valoració d'aquests terrenys però per a edificar, i el Govern hi perd un 30%.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Sí, Sr. Bartumeu pel Grup Socialdemòcrata també havíeu demanat la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

A veure el Sr. Martí diu... acaba la intervenció dient que no em deixarà dir no sé què...

Ja li vaig dir un altre dia, que ell no és qui per deixar-me dir o deixar de dir perquè jo tinc llibertat de paraula i, en tot cas, no és pas ell que me la retallarà.

El que evidentment intenta és fer-me dir el que no he dit.

El Diari de sessions -m'hi torno a referir- ja aclarirà els dubtes d'aquells que, entrant i sortint sovint de la Sala, potser no acaben de seguir totes les intervencions, però, en tot cas, jo no he de rectificar res del que he dit. Jo he dit el que he dit i el que jo he dit no té res a veure amb el que el Sr. Antoni Martí, com que no té altres arguments per contestar el que he dit, em voldria fer dir.

Només he dit que el poder del diner es notava en aquesta permuta i ho repeteixo. Tot l'altre del que faran els consellers d'un i altre o d'uns i altres grups parlamentaris, doncs, ells sabran cadascú amb consciència el que han de fer, i nosaltres ens guardarem molt de donar lliçons de consciència a ningú.

Els espais escolars que s'hi faran, i per això és una qüestió social, i aquesta qüestió que ara diu i introdueix al debat... miri! com que conec bé aquells terrenys, els uns i els altres, jo li puc dir que la ciutadania d'Ordino i del conjunt del país si s'ho va a mirar sabrà perfectament que els espais escolars estarien molt millor al Camp de la Covanella perquè entre altres coses hi ha molt més sol que no pas a baix. I, per tant, si es fa aquella operació, insisteixo, el poder del diner hi és per molt, perquè aquí no estem buscant uns terrenys que siguin inutilitzables, els nostres, per passar-los a algú que és una mica babau i se'ls queda per poder fer uns espais escolars. Aquí resulta que tenim espais per fer equipaments públics i escoles, i entrem en una dinàmica d'especulació en el sentit de voler quantificar de si allà podem o no podem fer pisos o altres coses quan el patrimoni de l'Estat el que ha de fer és fer equipaments públics, Sr. Martí.

Aquesta és la discussió i no una altra.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Sr. Casals havíeu demanat la paraula.

Per al·lusions Sr. Casals?

El Sr. Francesc Casals:

Per al·lusions. Gràcies Sr. síndic.

Bé, la segona part ja l'ha contestat el meu company, president de grup parlamentari, i evidentment confirmo que ho vaig dir parlant d'aquesta permuta i d'alguna altra que vindrà. La feina de l'Estat no és especular i l'aspecte d'aquestes dos... que acaben d'explicar, i no hi tornaré, és exactament això, una operació especulativa, almenys al nostre entendre.

D'altra banda sembla que m'esteu dient tots plegats que el final justifica els mitjans, i que si hi va una escola tot està permès: 300 milions de diferència, 5.000 metres de terreny, etc...

Doncs, bé, això evidentment pel que veig és la manera de veure de la majoria, però no és la nostra i a cada roda de premsa que tingui ocasió i es presentin operacions d'aquestes, em sentireu dir el mateix, Sr. Martí. A part de què m'alegro que el ministre de la Presidència no sigui l'únic que les segueix íntegres, i veig que sou dos.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Sí, pel Grup Mixt cap intervenció?

Sí, perdó... havíeu demanat la paraula, Sr. Dallerès, abans? És veritat m'havia descuidat.

Sr. Josep Dallerès teniu la paraula.

El Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies Sr. síndic.

És únicament sobre la intervenció del Sr. Antoni Martí, i la voldria agafar més sobre el to de l'humor que no pas del cinisme.

Quan ens ha dit que ens acabaven de donar moltes informacions venint del Grup Lliberal... -vull lligar aquesta intervenció amb la que he fet al començament del Consell-, jo crec que aquestes informacions, en tot cas, ens han d'arribar al moment que ens arriba la documentació, no al moment que s'està discutint aquí, i per via del Grup Lliberal. En tot cas, aquestes informacions ens han d'arribar en el seu moment.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Mixt alguna intervenció? No?

Pel Grup Lliberal Sr. Antoni Martí havíeu demanat la paraula.

El Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic.

Abans m'ho he descuidat, però quan hi havia en aquest problema el Grup Mixt, és veritat que no hi són tots i agraeixo des d'ara, al Sr. Patrick García, que no s'hi hagi afegit, doncs, al fet de fer una esmena a la totalitat de la permuta en menció que estem avui debatent.

Miri, Sr. Batumeu! Jo seré molt curt i no vull entrar en polèmica amb vostè, però aquests jocs florals de dir: "Tiro la pedra i amago la mà", i després tornar a insistir amb que el poder del diner... això fa massa temps que vostè ho fa.

Jo no dic que no ho continuï fent, jo li dono un consell: no ho faci més perquè ningú se'l creu. Perquè a veure, per què a nosaltres el poble d'Andorra ens dóna la confiança si estiguessin els poders fàctics andorrans tan lligats a aquests famosos articles de grans militants del Partit Socialdemòcrata? Vostè sí que té gran habilitat, quan li convé, segons quins noms de segons quines persones. Jo no sóc així. Jo no necessito

mai cap persona que no estigui aquí al Consell General. Vostè té aquesta habilitat... Jo no ho faig.

Miri, li dono les gràcies, li dono les gràcies en nom del Grup Parlamentari Lliberal! No el puc fer canviar d'opinió. Vostè pensi que nosaltres estem sotmesos al poder. Ho pot dissimular i pot dir que no ho diu, però ho acaba dient. Jo li dic que no, però no serà pas avui aquí que farem una teràpia de grup per autoconvèncer-nos. Per tant, no és aquest l'objectiu. El que sí que li agraeixo, Sr. Bartumeu, és que digui que no ha dit que els vots dels consellers lliberals estan condicionats al gran capital. Perquè, encara que vostè no accepti que li formuli així, jo li dic que no li tolero que ho digui. Ara, a vostè, evidentment, que jo li toleri, a vostè li pot semblar ridícul, i ho pot dir tantes vegades com vulgui, però tantes vegades com ho dirà, tantes vegades tindrà la contesta del president del Grup Parlamentari Lliberal.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Sr. Jaume Bartumeu heu demanat la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Miri Sr. Martí els seus consells se'ls pot guardar, que sortosament jo cada dia aprenc coses, i tinc per costum escoltar bons consells de tothom. Però consells com aquest no en necessito.

Articles de premsa... clar, és que aquí cada vegada que si les rodes de premsa, que si els articles de premsa... miri, hi ha un article de premsa que no el va escriure ningú del Partit Socialdemòcrata i que parlava del poder del diner amb altres paraules i parlava dels poders fàctics. I era un il·lustre exconseller d'aquesta casa, com tots els il·lustres consellers -perquè abans també ha semblat que segons qui és exconseller i és una persona a la qual se li ha de fer greuges de moltes coses-, doncs, aquest altre exconseller que va fer aquest article vostè el coneix bé, i no crec que sigui sospitós de simpaties socialdemòcrates, i deia coses que es poden assemblar al que ara a vostè tant li ha molestat.

Vostè pot dir el que vulgui menys intentar fer-me dir el que jo no he dit, i ja ho he dit abans. El Diari de sessions diu el que diu, i el dia que jo hagi de dir que considero que els consellers del

Grup Parlamentari Lliberal estan sotmesos a tal o qual cosa, no es preocupi que sense els seus consells, si ho he de dir, també ho diré.

En tot cas, jo crec que el que sí forma part d'un estil de "tirar la pedra i amagar la mà", és això de dir, d'acusar-me d'haver portat certs noms aquí. Miri, els noms aquí els ha portat el seu Govern, no els he portat jo, perquè estan en els contractes que ha firmat el cap de Govern amb representació de la societat SAPER. Aleshores, aquest és un problema que se l'arregla vostè amb el seu Govern, perquè jo m'he limitat a comentar -com és la meva obligació- els documents que figuren en el tema que estem debatent.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Bé, fet aquest aclariment del Sr. Jaume Bartumeu, si hi ha altres intervencions desitjaria que no continuessin amb aquesta qüestió.

Heu demanat... sí el Govern, Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Certament que no entraré en aquest tema perquè crec que correspon als senyors consellers, tal com han fet, de dir el que pensen en qualsevol cas, i comparteixo totalment el que ha dit el Sr. Martí, això en tot cas, això segur. Però sí que vull dir que l'al·lusió és permanent i clara amb la presència de l'arbitrarietat, el poder del diner que ha dit el Sr. Bartumeu, i que en aquesta permuta s'hi veu el poder del diner. Bé, la diferència entre el Sr. Bartumeu i la meva i jo mateix, i personalitzo amb excuses dels meus companys del Govern, d'aquest Govern i de l'anterior, i fins i tot de la comissió de gestió de la Casa Rossell, és que jo he actuat sempre en aquests temes i el Govern ha actuat en aquests temes amb absoluta voluntat de treballar pel bé públic.

I en canvi, el Sr. Bartumeu, que quan ha estat ministre també ho ha fet, segur, quan prejutja del que fem nosaltres, sempre parteix del seu dogma que nosaltres estem sotmesos al poder del diner. I això el contamina mentalment a l'hora de dir el que diu després, i fins i tot no veu bé els números, -em sembla a mi-, perquè com que parteix del dogma

-cosa que quan érem tots més joves tots fèiem, i ell potser més que jo perquè era més d'esquerres, segur- partíem d'un dogma, i no es discutia res.

Clar, a veure, això no es pot fer en aquest cas, perquè si vostè parteix del dogma que nosaltres estem sotmesos a un poder d'un diner, és lògic que vagi buscant llocs per trobar coses a dir que no són certes. I quan es diu, i també ho diu el Sr. Monegal sense parlar del poder del diner com vostè, que hi ha hagut un perjudici de 300 i ics milions, que ho diu el perit, no s'ha d'oblidar el conjunt de tot el peritatge i tot el que diuen, els peritatges i tots els temes. I ho ha dit el Sr. ministre, es tracta d'una diferència de preu, però el terreny que queda de la societat SAPER és un terreny en el qual la major part d'aquest terreny pràcticament és vials i zones verdes, públiques: no zones verdes tancades amb jardí.

Per tant, aquella zona quedarà construïda d'una manera infinitament més reduïda del que pot ser avui dia per la llei i del que podia ser abans. Però és que a l'origen, -jo hi he de tornar, perquè és a l'origen del tema-, el fet és que a l'any 1999, la societat SAPER de la qual vostè ha citat el que firma, però és una societat, per tant també trobo inadequat que citi una persona, perquè no sé quina part d'accionariat té el Sr. Manel Cerqueda, és un problema que no hem anat a comprovar. Ell és el que representa la societat, que podia ser qualsevol altra persona, podia ser un advocat, podia ser un procurador, en fi, és igual. El fet és que l'any 1999, SAPER tenia un permís de construcció del Comú d'Ordino al mig de la Prada dels Camps. Aquí, vam discutir tot un dia amb el M. I. Sr. Simó Duró, conseller general, sobre el si jo sabia com es deien aquells prats. Ara ja ho sé perquè m'ho va ensenyar ell: la Prada dels camps, etc.

En tot cas vam discutir llargament en aquell moment ja sobre això, i ara. Ens vam trobar l'any 1999 quan ja havíem heretat, l'Estat havia heretat ja els terrenys de Cal Rossell, -i això també ho vaig dir aquí, de Casa Rossell, que quan vam començar a instàncies de la mateixa comissió de gestió, de gestió de bona gestió, de bon pare de família -diria jo- d'uns béns tan importants com els de Cal Rossell-, intentar recuperar el màxim de terreny per ajuntar-lo amb el de la Prada, perquè a la Prada vostès han vist amb els números, -hi ha el terreny de Cal Rossell però també hi ha el camp de futbol que el va comprar em sembla el Consell General abans que hi hagués Govern, aquell terreny és irregular, fa una forma molt estrambòtica -per

dir-ho així-, fa una forma qualsevol, però no quadrada, no rectangular, no fàcil per fer-hi segons quins edificis-, i en tot cas, en aquell moment es va dir tant com poguéssim. I no s'ha acabat, encara hi poden haver altres permutes allí, s'estan negociant altres permutes per acabar-ho de millorar, si podem. Tant com podem hem d'evitar que en aquella prada es construïssin cases de quinze metres d'alçada: que és el que tenia previst fer SAPER. Si no s'hagués fet aquesta negociació, si SAPER no hagués tingut la bona voluntat, certament de no començar a construir, perquè podia fer-ho, evidentment el Govern li podia retardar els permisos -no cal que ens enganyem-, però tenia un permís i tenia dret a demanar-ho, i hagués arribat a una resolució favorable si haguessin insistit. Nosaltres vam aconseguir que esperessin, que poguéssim negociar i que poguéssim evitar que es comencés aquella casa de pisos al mig de la Prada, que hagués impossibilitat de fer una cosa coherent allà. Cosa coherent vol dir les dos coses: l'escola, sobretot, però també agrandir el camp de futbol que no és reglamentari, que probablement cabrà d'una altra forma, però amb mides reglamentàries, permetent el màxim d'espai per l'escola que es faci allí i els seus espais, -no per a l'Escola del Pirineu, que no sé perquè ha vingut aquesta al·lusió, no l'he entès, la veritat. Però en fi, vostè això ho fa habitualment.

En tot cas, el que s'ha de dir aquí és que partíem d'un permís existent. S'havia de trobar la forma de parar aquella possibilitat que es malmetés qualsevol possibilitat futura. I era com allò que passa a vegades: si una de les parcel·les és la clau perquè està al mig, o comences per aquella o no faràs res més. Això és el que es va fer, i s'ha fet en uns termes que estic segur que la parròquia d'Ordino i els veïns d'Ordino, al moment que ho vegin realitzat, -perquè això són teories només-, quan ho veurem, quan ho vegin fet, estic segur que agrairan que el Govern i el Grup Parlamentari Lliberal hagi acceptat i hagi arribat a fer aquesta permuta.

I per això jo voldria només acabar dient que estem completament tranquils amb aquesta permuta i amb l'altra, amb totes les que hem fet avui, les dues o tres que han passat abans, també. Que s'ha fet respectant l'interès públic al màxim possible, i que si la carretera nova s'ha obert ara, com ha dit el Sr. ministre, per facilitar l'accés a totes les altres cases que hi ha allà, també es podia haver obert abans. I no es va fer, perquè l'únic veí que

estava disposat a fer-ho era el Govern per Cal Rossell, però el veí que hi ha tant abans com després, de moment no ha volgut mai deixar obrir més accés, perquè hi hagi un accés tot igual des de Segudet fins al cap de tot del camp de sobre de la Pleta dels Mollassos. Potser algun dia serà possible, però de moment només hem pogut eixamplar la part que correspon al Govern, i es va fer sobretot per poder donar accés i no perjudicar més els veïns mentre es fan les obres del comú.

Això és tot el que voldria dir sobre aquest debat, i insistint, Sr. síndic, i agrair-li que m'hagi permès dir ni presència de l'arbitrarietat, ni poder del diner, ni res que s'hi assembli, sinó voluntat de millorar les finques pel bé del patrimoni de l'Estat.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Passem a altres intervencions dels grups parlamentaris. Si, Sr. Bartumeu, pel Grup Socialdemòcrata teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

Per tranquil·litzar al Sr. Forné, que primer, si em sento malalt, ja hi ha molts bons metges a Andorra i no em faré visitar per ell; i en segon lloc que no estic contaminat de res, de moment, sortosament.

No cal que aclareixi a ell i a tothom que per... ja que ha fet referència a anys passats, que per ser una mica més d'esquerres que ell, tampoc m'hi havia d'esforçar gaire.

Miri, diu que és inadequat que jo hagi citat el nom que vostè ha portat aquí, insisteixo, perquè vostè va firmar amb aquesta persona. Clar, jo tinc aquí una llarga llista que no llegiré, però és clar, per citar els socis com vostè em demana, vostè sap, perquè vostè hi va contractar, que la societat SAPER, SL només té un soci que és ELECTRON, SA, i si anem a buscar ELECTRON, SA, doncs, allí hi ha una altra societat que es diu PROMOTORA CANILLO, i així podria seguir tota la llista d'aquesta brillant enginyeria financera, i se m'ha acabat el paper i ja porto set societats, no?

Per tant, doncs, si vostè ha firmat amb determinada persona, no veig quin és el delictes, salvat que aquí hi hagi persones de diverses delictes d'opinió. Hi ha persones de diversa

categoria en aquest país que algunes se'ls hi pot dir el nom, i d'altres encara que firmin amb el Govern una permuta importantíssima com aquesta no es poden esmentar.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Mixt havia demanat la paraula el Sr. Josep Garrallà.

El Sr. Josep Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. cap de Govern ens acaba de dir que estaven continuant negociant amb els propietaris per poder acabar de fer el camp de futbol. En aquests moments estan negociant amb tots els propietaris?

El Sr. síndic general:

Si us plau, perdó, abans el Grup Lliberal. No? Cap intervenció

Doncs, Sr. cap de Govern voleu contestar. Teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Bé, allà hi han hagut incidències de veïns. Allà, vostè sap tan bé com jo qui hi ha, fins i tot hi ha l'església d'Andorra -em sembla- més amunt, al Cap de Quiri, i hi ha una família, la qual va ser objecte d'un heretament, i s'ha canviat la situació, la propietat d'abans del propietari i ara la dels fills. El que s'ha negociat fa tres o quatre anys es continua negociant, i espero que puguem concloure altres negociacions. El que passa és que en aquest moment no li puc dir quines estan en curs i quines estan parades.

I també s'ha de dir una cosa, hi ha una incidència important en les negociacions actuals, i és que ara el Comú d'Ordino ha de fer el pla d'urbanisme d'aquella zona, com totes les zones de la parròquia, i aquest pla d'urbanisme condiciona, també, segur que favorablement, perquè es tracta de fer-hi nous carrers en el futur a la Prada dels Camps per permetre, segurament, -i en això no em vull avançar, però sé que el primer esbós que hi ha ja és així-, per permetre empalmar el terreny de la Clota Verda per al qual té accés el Govern en els seus terrenys, a tots els seus terrenys d'allà, per empalmar-lo, per fer-lo arribar a l'Anglada, és a dir, a l'altre costat, cap a dalt. I això segurament

serà una realitat, i serà bo que sigui així per a tots els veïns, tant per nosaltres, pel Govern, per l'Estat Andorrà, com per tots els altres veïns.

Dins d'aquesta negociació vostè sap també perquè coneix perfectament els plànols d'allà, que hi ha parcel·les quadrades amb ratlles no rectes, i que per tant, segurament, com a mínim, només per arribar a requadrar les parcel·les s'haurà de negociar amb tots els veïns d'allà, perquè tots hi guanyem. Perquè tots els veïns hi guanyem en el sentit de dir: parcel·les fàcilment identificables, parcel·les que coincideixin amb el carrer, i que no hi hagi racons fora del carrer o a dins del carrer, -això tothom ho fa-, i el Govern la seva obligació és fer-ho i facilitar-ho pel seu propi interès de l'Estat i dels veïns. Jo, quan ho anem fent, evidentment, arribarà aquí, i aquí es debatrà. I així en podrem parlar més.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Sí, un últim torn per la intervenció dels grups parlamentaris. Sr. Miquel Alís, pel Grup Socialdemòcrata, haviu demanat la paraula.

El Sr. Miquel Alís:

Gràcies Sr. síndic.

Amb el que acaba de dir el Sr. Forné, ho ha dit abans, he entès que el Govern havia eixamplat aquell carrer, el carrer de la parcel·la que hi ha a dalt. Jo demano: és competència del Govern d'eixamplar aquell carrer?

El Sr. síndic general:

Pel Grup Mixt, havia demanat la paraula el Sr. Josep Garrallà.

El Sr. Josep Garrallà:

Sí, només per dir-li que m'ha agradat més la contesta, ara que m'ha dit que "hauran de negociar" que no quan deien que "estan negociant", perquè hi ha propietaris que fa set anys que no se'ls ha anat a veure, almenys.

El Sr. síndic general:

Per part del Grup Lliberal, alguna intervenció? No?

El Govern? Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies.

Primer per contestar al Sr. Alís. No hem eixamplat, perdoni, no ho he dit bé. Hem deixat eixamplar. Aquell terreny és del Govern, és de patrimoni de Rossell, i és el comú que ha fet l'eixamplament, perquè és el comú que fa l'obra de baix del Puig, i és el que dificulta l'accés. Però a més a més és el comú que ho havia demanat, però és el comú que ho fa. I és provisional, com vostè sap, no és un eixamplament definitiu. Sí, ho havia dit malament...

(Se senten veus)

Sí, sí, té raó.

El Sr. síndic general:

Si us plau. Cap altra intervenció per part dels grups parlamentaris. Doncs, acabades les intervencions passariem, doncs, a la votació conjunta de les dos esmenes, us recordo que sí és sí a les esmenes, i no és no a les esmenes, i per tant aprovació de la Proposta de declaració d'alienabilitat.

Sr. secretari general, si us plau.

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa : Sí
M. I. Sr. Guillem Valdés Alemany : No
M. I. Sr. Miquel Alís Font : Sí
M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No
M. I. Sr. Josep Areny Fité : No
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí
M. I. Sra. Olga Benazet Dolsa : No
M. I. Sr. Francesc Casals Pantebre : Sí
M. I. Sr. Jordi Daban Alsina : No
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : Sí
M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuró : No
M. I. Sra. Olga Forné Angrill : Sí
M. I. Sr. Patrick García Ricart : Sí
M. I. Sr. Josep Garrallà Rossell : Sí
M. I. Sr. Marcel Llovera Massana : No
M. I. Sr. Esteve López Montanya : Sí
M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No
M. I. Sr. Jordi Mas Torres : Sí
M. I. Sr. Daniel Mateu Melción : No
M. I. Sr. Joan Monegal Blasi : Sí
M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No

M. I. Sr. Cándid Naudi Mora : No

M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No

M. I. Sra. Clara Pintat Rossell : No

M. I. Sr. Emili Prats Grau : No

M. I. Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : No

El Sr. síndic general:

Sr. secretari voleu procedir al recompte, si us plau.

El Sr. Esteve López:

11 sí; 15 no.

El Sr. síndic general:

Bé, moltes gràcies. A la vista del resultat queden desestimades les esmenes, i declaro, doncs, aprovada la proposta de declaració d'alienabilitat.

Passem al setè punt i últim punt de l'ordre del dia.

7.- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i pel Grup Mixt a la proposta de declaració d'alienabilitat i permuta d'un terreny a la Cortinada.

Aquesta Proposta fou publicada en el Butlletí número 40/2002, del 12 de juliol, s'hi han presentat dos esmenes a la totalitat formulades respectivament pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata i pels consellers generals Srs. Jordi Mas Torres, Josep Garrallà Rossell, Olga Forné Angrill i Joan Monegal Blasi, del Grup Mixt, que han estat publicades en Butlletí número 50/2002, del 24 de setembre.

Abans de començar, doncs, el debat demanaria si els grups parlamentaris desitgen que el debat i la votació de les esmenes es facin de forma conjunta?

Sí?

Per tant, doncs, a continuació té la paraula pel Grup Socialdemòcrata, el Sr. Jaume Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

En primer lloc destacaré el gran interès que desperta la defensa de la nostra esmena a la totalitat, tant el ministre d'Ordenament del Territori, que després probablement, l'hauria de defensar, com el president del Grup Parlamentari Lliberal, que s'han absentat de la sala.

Bé, si el Reglament del Consell General hagués permès al nostre Grup Parlamentari actuar altrament, no hauria presentat aquesta esmena a la totalitat, sinó que hauria plantejat directament, -el que en podríem qualificar en termes de dret parlamentari- una moció d'ordre. Una moció d'ordre destinada a defensar que, atès com es planteja aquest punt de l'ordre del dia, val més no deliberar.

En efecte, en aquest punt, sí que tot està dat i beneït.

El Govern, que el 15 de setembre de l'any 1999 - 15 de setembre de l'any 1999- va signar el conveni de permuta, ha esperat tres anys en presentar-lo al Consell General. Durant aquests tres anys, sense cap dret ni raó, i sense disposar de l'autorització legalment necessària d'aquest Consell General, ha entregat una franja de 232,26 metres quadrats del Patrimoni Nacional a uns particulars que els han ocupat, n'han disposat, i sense cap dret, han estat duent a terme una gran operació d'especulació immobiliària.

Aquesta operació s'ha dut a terme havent-se tramitat les escaients autoritzacions administratives

-sembla paradoxal- de la urbanització davant el Quart de la Cortinada, el Comú d'Ordino i el Ministeri d'Ordenament Territorial del Govern.

El Govern ha autoritzat, doncs, una urbanització sense poder-ho fer legalment ja que s'estava emprant un accés a través d'un terreny del Patrimoni Nacional, que no havia sigut declarat alienable encara, i només se n'havia signat -per entendre'ns- un conveni. No solament no s'havia declarat la possibilitat de fer aquesta operació, sinó que a més a més, el Govern, ni tan sols havia sol·licitat aquesta declaració en el moment que ha fet tot això.

El Govern i el cap de Govern van signar el conveni el 15 de setembre de 1999, i no disposava tampoc encara el Govern de cap informe pericial sobre la bondat de la permuta projectada. No fou fins el 4 de desembre del 2000 que s'emeté aquell informe.

Una data -la del 4 de desembre del 2000- que molt ens temem que és fins i tot posterior a

l'autorització de la urbanització de la zona i, doncs, de l'ocupació del terreny públic a permutar per part del Govern. Això ja ho sabrem en el seu moment.

Avui, tres anys i un mes després, s'acudeix davant el Consell General perquè beneeixi el que per la via del fet consumat ja ha estat dut a terme.

Aquest és un exemple especialment contundent de la política del Govern lliberal i de la poca solta amb la qual tracta cada dia la representació del poble andorrà constituïda en el Consell General.

Una política no comporta pas únicament l'enunciat d'unes idees sobre el paper o davant els mitjans de comunicació. Suposa i comporta, també, un moment en el qual cal explicar aquestes idees i cal defensar-les. Som en aquest moment.

La política lliberal que es decideix lliurement en les reunions del seu Grup Parlamentari no s'assembla gens -n'estem convençuts- a la política lliberal a la qual s'està obligat de consentir perquè no es pot fer altrament.

Perquè aquell -el Govern- que força a l'altre -el Grup Parlamentari- a beneir aquesta política, té el convenciment que encara pot demanar més. I aquest més és, precisament, allò que una política realment lliberal no pot consentir ni acceptar sense badar boca, és a dir, l'esborrament del Consell General com a òrgan de control de l'acció del Govern.

Els que acceptin aquesta pública plantofada al Consell General assumiran una responsabilitat que esborrona i esgarrija.

Hi ha uns valors essencials que el consellers generals tenim el deure, l'obligació i el mandat de defensar.

Són els valors constitucionals de legalitat, de jerarquia, de seguretat jurídica, de responsabilitat dels poders públics i d'interdicció de tota arbitrarietat.

Els consellers socialdemòcrates tenim el deure i l'obligació de ser responsables. Tenim el deure i l'obligació de no cedir als fets consumats ni caure en les propostes d'intermediaris que, al capdavant, ens perdrien i ens prendrien la nostra dignitat de ciutadans i de representants del poble.

Tenim tots l'obligació de complir la Constitució i les lleis.

Assentir i assistir a aquesta votació seria participar en la ridiculització pública de la institució del Consell General. Seria participar en una cerimònia d'ocultació i encobriment d'una il·legalitat comesa pel Govern.

Per això, avui, ens retirem entristits d'aquesta sala, i refusem participar en un simulacre de legalitat.

(Els membres del Grup Parlamentari Socialdemòcrata deixen la sala.)

El Sr. síndic general:

A continuació té la paraula pels consellers del Grup Mixt per exposar l'esmena el Sr. Joan Monegal, teniu la paraula.

El Sr. Joan Monegal:

Gràcies Sr. síndic.

Els motius de l'esmena a l'igual...

El Sr. síndic general:

Sr. Monegal teniu la paraula.

El Sr. Joan Monegal:

Sí, sis us plau.

Els motius de l'esmena a l'igual que la declaració d'alienabilitat i permuta anomenada el "camp de la Covanella", -abans tractada-, incidiran en protegir la gestió i l'administració dels béns de les persones públiques andorranes, generals i locals.

En la present permuta però, veiem com el Govern omet els passos preceptius i obligatoris establerts per la legalitat vigent: entre altres el fet d'ignorar la intervenció i finalitats del Consell General. Si bé, la precedent permuta analitzada, el conveni establia una clàusula suspensiva de l'efectivitat d'aquella fins a l'obtenció de la preceptiva declaració d'alienabilitat i permuta, d'acord amb el que estableixen justament els articles 87 i 88 del Codi de l'Administració, en el present conveni no es fa cap tipus de referència a cap clàusula suspensiva en aquest sentit. Podem veure en la seva clàusula cinquena com s'atorga de forma pura, definitiva i irrevocable.

La situació s'agreuja, però, doncs, no havent-hi cap tipus de declaració d'alienabilitat adoptada pel Consell General, que perfeccionés la concertació. Hem pogut constatar que sobre el

bé cedit per l'Administració en virtut del referit conveni de permuta, ja es troben desenvolupades estructures edificatòries i de serveis, i per tant executada part de la urbanització que el particular pretén bastir en dit terreny.

Així, doncs, i resumint, ens trobem davant d'una situació en la qual el Govern cedeix un terreny públic a canvi d'altre privat sense supeditar l'efectivitat del conveni a la prèvia declaració d'alienabilitat adoptada per part del Consell General, i per tant amb clara vulneració de la legalitat, però amb l'agreujant que ja s'han fet actes de disposició sobre els terrenys cedits. Circumstància que hipoteca clarament la decisió d'aquest Consell General, i posa en entredit les finalitats i competències del mateix.

Tot això ens porta a la necessària reflexió de considerar, ara, innecessària aquesta declaració d'alienabilitat. Doncs, com insisteixo per la via de fet consumat, el Consell General ha constatat que les parts contractants han decidit tirar endavant la permuta, vulnerant les potestats institucionals d'aquesta Cambra.

Així exposat doncs, ens podem preguntar quina funció o finalitat té de portar davant del Consell General una declaració d'alienabilitat i permuta que ha de permetre, després de la revisió oportuna, l'efectivitat del conveni de permuta signat entre les parts, quan en realitat aquesta permuta ja ha estat executada i consumada pel fet d'haver-se edificat en el terreny del Patrimoni Nacional, una urbanització de caràcter privat.

Però la gravitat de les circumstàncies detectades en dita permuta no té desperdici. De fet podem veure com el Govern firma el conveni el 15 de setembre del 1999, i un cop ja han quedat vinculades les parts contractants a les obligacions deduïdes del contracte, s'efectua la taxació de valoració de les finques el 4 de desembre del 2000. Sense entrar de moment en la referida valoració tècnica, la qual a primera vista podem avançar que la considerem poc exhaustiva, el que sí em resulta obligat preguntar és com el Govern pot vincular-se contractualment amb els particulars concernits, sense tenir efectuada la valoració tècnica preceptiva, en virtut del que disposa l'article 88 del Codi de l'Administració, i sense obtenir, prèviament, la declaració d'alienabilitat del bé per part del Consell General.

Totes aquestes omissions no queden en cap moment justificades, ja que la vulneració del

precepte de legalitat, és a dir el respecte a la llei, mai pot quedar justificat, i, com a mínim, l'actuació del Govern torna a posar de relleu la improvisació amb què actua, la qual ara afecta la gestió patrimonial dins el Patrimoni Nacional.

Per més que el Govern vulgui explicar, doncs, i justificar el conveni executat, invocant necessitats de servei públic d'interès nacional, o bé les particularitats del bé en qüestió, el que no podem dir mai, és que tot això justifica incomplir la llei. Perquè en cap cas els mitjans justifiquen els resultats o l'objectiu perseguit. Per mitjà de les actuacions del Govern s'han menystingut al Consell General, als grups parlamentaris en general, i per tant, al poble andorrà.

En congruència, instem al Grup Parlamentari Lliberal perquè reflexioni sobre l'orientació del seu vot, i voti en contra de la permuta, i a favor del retorn al Govern de la proposta de declaració d'alienabilitat.

El Sr. síndic general:

A continuació té la paraula el Govern. Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Moltes gràcies Sr. síndic.

En primer lloc vull agrair els membres del Grup Mixt que escoltin les meves explicacions, i que no s'hagin absentat de la sala com el Partit Socialdemòcrata, perquè són explicacions que s'han de donar i que val la pena donar.

En primer lloc he de dir que el que no és cert, i això no li recrimino, perquè no ho pot saber vostè, però potser sí que ara li podré aclarir, és que en cap cas s'ha edificat res en terreny públic. No s'ha edificat cases en terreny públic d'aquest lloc. El que s'ha fet és aquesta part de vial només, únicament, no cap edifici. El que hi ha és que s'ha de tenir en compte una cosa certa, i és que la urbanització Massanelles estava aprovada l'any 1998 pel comú i l'any 1999 pel Govern amb un altre accés, naturalment, desplaçat cap al sud. És a dir, aquí on el veiem ara, desplaçat més avall. Aquella urbanització ja estava autoritzada, i podia començar-se a construir en qualsevol moment. El que passava és que aquell vial que era més avall, era el vial destinat únicament a donar accés a aquestes finques, i en aquella construcció d'aquell vial tal com era previst i

amb les pendents que feia, no donava accés, si la propietat no volia, al terreny dels Batallats, que és del Govern, que és de casa Rossell, i els terrenys que s'hi afegeixen que són uns quants més, el camp de Ceró, més aviat. El que va passar quan es va negociar per la permuta, de fet he de reconèixer una cosa indubtable: enlloc d'una permuta s'hauria de parlar, certament, i aquí hi ha hagut un error de la manera d'enfocar-ho, però un error subsanat pel fet de presentar-lo ara aquí. Fixin-se que el que estem dient és deixar-nos un pas ...

El Sr. síndic general:

Si us plau, Sr. cap de Govern no feu referència a uns plànols que els Srs. consellers generals no tenen, i, doncs...

El Sr. cap de Govern:

Perdó, té raó...

Em disculpo Sr. síndic. Els tenen amb el dossier de la presentació, em sembla.

Es tractava de donar un accés mútuament a la part de baix, que ja el tenia, de la finca de l'altra part permutant, de Casa Sucarà, però, per accedir a la finca propietat del Govern que és molt més gran, és infinitament més gran. Això ho va fer que l'informe que ens van fer els tècnics, immediatament quan es va demanar que ens diguessin quina era l'opinió, ens van dir de seguida que era una permuta que no calia ni discutir. I que en el sentit invers, segurament, no la fariem. Però que en aquest sentit sí, perquè només augmentant, desplaçant un vial amb uns dos-cents, no sé quants metres que deixem nosaltres, també per vial, només de vial, arribàvem a donar accés per poder ser millorat, un terreny de més de trenta mil metres.

I aquesta és la finalitat de la permuta. Cap més. I de fet, quasi bé s'hauria de dir més que una permuta, és un accés i un atorgament mutu de servitud de pas entre dos finques. Però com que és un dret real, ho hem presentat al Consell General en forma de permuta, perquè és un dret real. I això el Sr. Monegal en sap bastant més que jo, almenys practica més que jo últimament, és clar.

A partir d'aquí, què s'ha de dir? Que nosaltres no volem tenir un accés al camp del Ceró per poder-hi fer cases? És evident que no. Però aquell camp no arriba a baix a la carretera, i això els que són de per allà ho coneixen, sobretot els del nord. No arriba ben bé a la

carretera d'un bon tros. Al moment que es va poder negociar això, vam tenir un accés que encara que s'hi arribés, encara que avui en dia amb ús de la llei de l'any 2000, -que van votar els lliberals en aquesta sala, i que va permetre la Llei d'ordenament del territori-, avui dia es podria trobar altres formes d'accés a aquests terrenys a base de reparcel·lació, però hi hauria d'haver reparcel·lació. És dir que si un particular ens deixés arribar allà, li hauríem de cedir una part de terreny infinitament més gran que el que ara cedim per vial només; només per vial. Li hauríem de cedir terreny a ell per compensar i per requadrar, i això ho sap molt bé els que s'han estudiat la llei i els que l'han votat.

A partir d'aquí què hem fet? En el moment que encara es podia fer així, hem aconseguit un accés molt millor per la terra perquè s'hi arriba pel mig. Al arribar a aquesta terra pel mig permet... -no sé què s'hi farà, però aquella terra està urbanitzable, la nostra terra, la terra del Govern i de l'Estat- s'hi pot fer el que es vulgui, perquè des de baix era impossible, perquè des de baix no hi ha prou amplada com per començar fent esses fins a dalt, i arribar a aprofitar aquell terreny. De manera que hem millorat moltíssim. Ho diu el peritatge, ho diu de tal manera que la part, l'altra part, Casa Sucarà, ens fa realment una permuta extraordinàriament favorable a l'Estat.

I és per això que lamento haver de, no forçar la voluntat de ningú, sinó no haver-ho pogut presentar abans en aquesta casa. Però estic convençut que poques permutes s'han fet mai a Andorra tan favorables pel Patrimoni de l'Estat com aquesta. Per això estic altament complagut d'haver-la pogut fer i no complagut de no haver-la presentat abans. Els hi confesso. Però que quedi clar, el permís de la urbanització estava donat abans, per això no estem canviant una cosa substancial. Al contrari, hem evitat que al haver-se fet aquesta urbanització uns anys abans, ens hagués tancat el pas del prat nostre. Em fa l'efecte que en aquest cas no és que la finalitat justifiqui els mitjans, i de cap manera es pot considerar un menysteniment del Consell això, sinó que és demanar al Consell que accepti una actuació que ha permès moltíssim, una millora molt gran de la nostra propietat, de la propietat de l'Estat, de tal manera que el dia de demà en aquella finca, quan arribi l'accés pel lloc on arribarà, s'hi podrà fer el que es vulgui. S'hi podrà fer, doncs, residències per gent gran, per exemple,

qualsevol cosa. No hem pensat en res, no m'avanço en res, però la finca aquella, en tot cas, serà infinitament millor del que era abans, i no hi ha hagut menysteniment i menyscapte de cap manera -no ho han dit vostès- de la propietat.

La qüestió essencial és el moment en què hem presentat això. És veritat. Ho podíem haver fet abans, però també ho podíem haver fet d'una altra forma: simplement amb un conveni de cessió de dret de pas mutu, en el qual hi guanyi infinitament més l'Estat que no l'altra part. Per tant, jo des del punt de vista del resultat final, sí que estic molt satisfet que s'hagi portat així, a demanda de la comissió, dels béns de casa Rossell. Tan de bo en poguéssim fer unes quantes en aquest sentit, i favorables així. No per especular de cap manera, perquè la construcció que s'ha fet allà es podia fer de l'altra manera, es podia fer amb el permisos anteriors. Aquí no hi ha... quan es parla, el Sr. Bartumeu no hi és, però tampoc m'hi referiré massa precisament perquè no hi és, quan es parla d'especulació... a veure, si fer una casa de pisos és una especulació, és un qualificatiu que és molt fàcil de dir, però és difícil de provar, i en tot cas hi hauria molta gent de tot el país que es podria sentir ferida quan se li diu que fer una casa de pisos és una especulació, sigui quina sigui. Sobretot si es tracta de terrenys propis els quals es milloren a base de fer-hi cases. No sé si són per venda o per lloguer, ni és la meva qüestió.

En tot cas el Govern no en farà, i el que sí que farà és procurar que les permutes que puguem continuar fent, que siguin presentades més aviat en aquesta Cambra pel respecte que li deguem. Insisteixo, amb aquesta, els paràmetres eren tan absolutament favorables que el peritatge per escrit no és que sigui superflu, hi havia de ser, i hi és.

I això és tot el que he de dir, Sr. síndic. Gràcies.

El Sr. síndic general:

Passem a la intervenció dels grups parlamentaris.

Sí, Sr. Antoni Martí, pel Grup Lliberal, teniu la paraula.

El Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic.

Em sap greu, la veritat em sap molt greu que els companys del Partit Socialdemòcrata no

estiguin aquí. Jo penso que no és un gran dia per la democràcia andorrana. Jo diria que és una tarda-nit molt trista. Perquè entenc que la democràcia, Sr. síndic, Srs. consellers, es basa no en cops de força mediàtics, sinó que es basa en el debat basat, a vegades amb la serenor, a vegades amb crispació, amb arguments contundents -com ha de ser l'oposició-, però donant la cara en aquesta sala, que per alguna cosa ens ha escollit el poble andorrà.

Abdicar de la responsabilitat de defensar les seves idees no em sembla que porti res a la democràcia. En tot cas celebro que part de l'oposició no tingui aquesta actitud, essent també, molt crítica amb aquesta permuta. Perquè és essent crític amb aquesta permuta, com fa el Grup Mixt -i em permetran, el Centre Democràtic Andorrà, i el conseller Sr. Patrick García- és quedant-se amb aquest que es defensen els plantejaments polítics. I per tant els agraeixo.

Dit això, el Grup Parlamentari Lliberal no rebrà cap plantofada, el Grup Parlamentari Lliberal no és la titella de ningú, el Grup Parlamentari Lliberal està compostat per disset consellers que tenen el gran honor d'ésser escollits en diferents llocs, i tenen a demés el privilegi d'haver de defensar els interessos de tota la societat andorrana, i aquí el que se'ns demana és si aquesta permuta és una bona o no bona permuta.

És evident, ho diu el Sr. cap de Govern, que el vot del Grup Parlamentari Lliberal no pot ser un altre que el vot en contra de les esmenes a la totalitat, perquè entenem que... i no cal Sr. cap de Govern treure cap plànol, i estic convençut que fins i tot el mateix Grup Mixt hi pot estar d'acord en el fet d'haver fet aquesta permuta donant accés a una propietat que és de tots, del poble andorrà, i obrint, doncs, una possibilitat urbanística grandiosa que decidiran, segurament, no pas nosaltres sinó els que puguin venir en un futur, és una gran cosa.

Perquè se'ns demana si és una bona permuta, i perquè és una bona permuta, el Grup Parlamentari Lliberal votarà afirmativament. Si vostès em demanen si tot s'ha fet molt bé, jo diria que no. I en això estic d'acord amb el Grup Mixt, però estic d'acord amb el Grup Mixt sobre el fet que planteja les seves diferències aquí, i el president del Grup Parlamentari està disposat a reconèixer i a dir al Govern d'Andorra que s'haurien pogut fer les coses millor. Perquè si ho hem de fer des d'un plantejament escrupulós, és evident que un conveni firmat el

1999, i amb un peritatge fet al 2000, no és la millor manera de procedir Sr. cap de Govern, però el que és evident que la permuta és una gran permuta pel poble andorrà, el qual representem aquí amb la nostra presència en aquests bancs. Per això el Grup Parlamentari Lliberal votarà a favor, evidentment de la permuta, en contra de les esmenes i lamentar aquests tristos espectacles que no aporten gran cosa a la democràcia d'Andorra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Pel Grup Mixt, Sr. Joan Monegal, teniu la paraula.

El Sr. Joan Monegal:

Gràcies Sr. síndic.

Mireu, crec que el Sr. cap de Govern, en el seu parlament ens ha donat la solució. De totes maneres voldria recordar al president del Grup Parlamentari Lliberal, que ja s'ha pronunciat a favor de la permuta, que si el Grup Mixt es troba en aquesta sala és perquè vol fer valer, justament, la seva capacitat de vot, les seves reflexions, debatre-les i dialogar-les dins el si d'aquesta Cambra, perquè la situació s'ho mereix. I la situació s'ho mereix perquè estem davant d'un absentisme per part del Grup Socialdemòcrata, que ha triat una opció totalment legítima, marxant d'aquesta Cambra, perquè ha cregut que d'alguna manera se li ha fet o se li fa un greuge flagrant a les seves finalitats institucionals.

I en això coincidim, perquè no estem discutint -ho he dit en el meu parlament- el tema dels resultats. El Sr. cap de Govern ho ha esmentat, també, no es tracta que els resultats legitimin els mitjans. No estem discutint això. Estem sotmesos els consellers generals, el Consell General, al principi de legalitat com qualsevol altra institució d'aquest país. I trobant-nos sotmesos al principi de legalitat, creiem i tenim el convenciment, -i avui el tenim fermament, per això estem d'alguna manera passant el missatge al grup parlamentari, en aquests moments, perquè faci justament aquest acte de reflexió-, creiem que el principi de legalitat pot quedar compromès. Sotmesos a l'articulat del Codi de l'Administració, no hi ha volta de fulla davant d'una situació com la quina se'ns està plantejant. I la solució -torno a dir- el Sr. cap de Govern ens l'ha dit. Si és que fos factible diu

que no es tracta d'una permuta. No es tracta d'una permuta, podria ser una cessió de drets de pas recíproca. Bé, doncs, que s'opti per fer la cessió de pas recíproca. Si és que aquesta cessió no significa establir un gravamen sobre un bé de domini públic, que també estaria sotmesa a la declaració d'alienabilitat.

O sigui que el que volem d'alguna manera establir, més enllà del que són els valors tècnics de la permuta, més enllà de si la permuta és bona o no és bona, que ja no hi vull ni entrar-hi, no és el desig d'aquest Grup Mixt d'entrar-hi en la valoració, perquè hi ha uns principis més essencials, més importants, avui, en joc que això, que és justament el principi d'alegalitat i la submissió d'aquesta Cambra a aquest principi.

El Sr. síndic general:

Sr. Jordi Mas, pel Grup Mixt, havíeu demanat la paraula.

El Sr. Jordi Mas:

Gràcies Sr. síndic.

Per al·lusió, en primer lloc pel partit i després com a president del Grup Parlamentari.

Bé, sobre la part tècnica, el company Joan ja ho ha pogut explicar molt millor que jo, i per tant, els arguments que hem donat pel nostre vot en aquesta permuta, i la demanda que ha fet el Grup Parlamentari Lliberal d'afegir-se a la mateixa línia que nosaltres, ha estat suficientment explicat i no ho repetiré.

Però nosaltres ens hem quedat aquí, i sí que he de dir que el primer impuls o el primer impuls que hagués tingut era de marxar. De marxar pel fet que ens trobem davant de fets, complerts, i aquí ens sentim, evidentment menyspreats en la nostra persona de conseller general, perquè entenem que tres anys després d'haver executat o d'haver firmat acords d'aquests, no es podien presentar permutes, quan com molt bé acabeu de parlar darrerament, hi havia solucions alternatives.

La democràcia el que vol és que hi hagi diàleg. I nosaltres ens hem quedat justament per defensar la nostra posició, i *inclús* per demanar al Grup Parlamentari que reconsideri... reconsideri aquesta situació per no sentar precedents en aquest aspecte, i per poder, en el futur, poder tenir el diàleg clar per poder defensar els interessos de cadascú, però en el si d'aquesta sala. De totes maneres, si tan fàcil és

o tan fàcil era, com és que s'ha estat tres anys en poder-ho presentar. No s'acaba d'entendre que no hi ha cap problema, que tot és molt fàcil, però resulta que s'ha hagut d'esperar tres anys per poder presentar una proposta de permuta, quan sembla ser que tampoc feia falta presentar una proposta de permuta.

Amb actuacions d'aquestes, entenc que sí que marquem una mica o toquem una mica el que és el tema de la democràcia, i per tant aquí el que m'agradaria és que realment hi hagués un diàleg fluid entre totes les institucions, totes les comissions i tota la gent, i que la informació que ens arribi i que puguem tenir a través de les comissions o a través del Govern i del consell General sigui exhaustiva, i que no ens haguem de trobar cada vegada en situacions on es digui: tenim informació nova o renova. No ho dic cada vegada, però avui ja s'ha donat el cas pràcticament en dos vegades.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

També pel Grup Mixt el Sr. Patrick García havia demanat la paraula.

El Sr. Patrick García:

Gràcies Sr. síndic.

És per explicar una miqueta per què m'he quedat a la sala. M'ha passat exactament el mateix que els altres companys del Grup Mixt, que també hagués tingut ganes d'aixecar-me per no tenir de participar a la votació d'aquesta permuta. Només recordaré que uns companys polítics de ruta han fet un escrit aquest matí al diari, i ells ja han donat suficientment explicacions per dir el que passa amb les permutes. Res més que això, que és evident que votaré a favor de les esmenes.

El Sr. síndic general:

El Govern vol intervenir? No?

El Grup Lliberal?

Sr. Antoni Martí teniu la paraula.

El Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic.

Em sembla que la meua intervenció d'abans, continuo manifestant el mateix, continuo agraint que contràriament al que deia o el que

m'ha semblat entendre del Sr. Jordi Mas, però després reconduït, almenys el seu discurs, jo penso que és aquí que es discuteix, és en aquesta sala, per alguna cosa ens han escollit, i en aquesta sala. Després hi ha altres mecanismes, Sr. Monegal, que hi podríem estar fins i tot d'acord el Grup Parlamentari Lliberal, si vertaderament s'han fet passos jurídicament incompresos, estem dins de la legalitat o dins de la il·legalitat, fins i tot ho podem dir així, il·legalitat és un terme que és a mig camí de moltes coses. Vull dir que tens l'obligació, si així ho entenen, de fer el que els hi mana la jurisprudència, en aquest cas, escaient.

En això no m'hi vull ficar. El que penso és que el grup parlamentari... no ho penso. El que ha decidit el Grup Parlamentari Lliberal és votar aquesta permuta per una cosa que no s'hi ha entrat, i que potser el poble andorrà ho sap, i és que és una gran permuta. Una altra cosa és que les formes, ja ho he dit. No trobarà gaires presidents de grups parlamentaris que diguin al Sr. cap de Govern, i que el mateix cap de Govern ho pugui reconèixer com ho reconeix, des del punt de vista dels procediments i de la tardança per arribar fins a aquesta casa han estat llargs i els procediments, jo diria que han estat incomplets.

En això podem estar completament d'acord. Ara, jo els agrairia que segurament tindrem moltes diferències i altres vegades tindrem moments que ens acostarem, però el Grup Parlamentari Lliberal és un grup parlamentari, que vostè ho sap, Sr. Jordi Mas, vostè assisteix amb mi a la Junta de Presidents i moltes vegades ens veiem, no és un grup parlamentari que es basa sobre la intolerància i la capacitat numèrica exclusivament dels seus disset consellers. I vostès ho saben, i segurament és per això, perquè ho saben, i ho saben reconèixer, i vostès es queden. En tot cas, els que no hi són, els hi voldria dir que ja ho vull veure en un futur, si el poble d'Andorra canvia de majoria, -que ho pot fer legítimament-, si el tarannà que ha tingut el grup que ha recolzat el Govern en aquests últims anys, serà el mateix en un futur quan el poble canviï de majoria, si el tindrà, per exemple, el Partit Socialdemòcrata. Això és una cosa a veure, i la història és tossuda, i després passarem llista de les coses i de les actuacions d'uns i altres, però reconegui'm que aquí, el que ens parla i el que representa disset consellers ha sigut, i és el representant d'un grup parlamentari que no es basa en sistemes totalitaris. I és un grup parlamentari que diu

claríssimament les coses al cap de Govern, moltes vegades, i més d'una, i que no som escolants de ment, ni fem plantofades ni res, perquè quan tenim diferències són públiques, els mitjans de comunicació ho saben, les diem, i cadascú té la seva manera de fer amb un lliberalisme que entenem conjuntament, que és el que necessita Andorra per governar, almenys aquests dos anys que queden.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Sí, el Sr. Josep Garrallà havia demanat la paraula pel Grup Mixt.

El Sr. Josep Garrallà:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Aquí es desvia només dient que s'ha fet molt bona permuta. Nosaltres no hem discutit si s'ha fet bona permuta o mala permuta. Nosaltres ens hem referit al fons de la qüestió, que és la manera en què s'ha fet, en què s'han presentat aquests documents. A part d'això, vull dir, hi ha una altra cosa que aquí encara no s'ha dit, però aquests senyors encara no han respectat ni tan sols el contracte. El punt tres del contracte no està respectat. Una. I aquí no consta que el Govern li hagi dit res.

Una altra cosa és la sensibilitat urbanística que ha dit abans el ministre que diu que tenien a Ordino, també la podien tenir igual a la Cortinada. I segurament no s'hagués fet la promoció aquesta que s'està fent en aquests moments.

Una altra cosa. Ens parla aquí d'un informe pericial. Personalment crec que el que ens ha enviat no ho puc qualificar com a tal, perquè no s'assembla gens a un informe pericial.

És tot, gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Sr. Joan Monegal havia demanat la paraula, també pel Grup Mixt.

El Sr. Joan Monegal:

Sí, si us plau, per contestar al president del Grup Parlamentari Lliberal.

Mireu, un fet il·legal és un fet il·legal. I un fet il·legal, a demés és un fet nul. Per tant, tots els fets que es despleguin *a posteriori* d'aquest fet

il·legal són nuls. I quan d'alguna forma algú assumeix, assenteix aquest fet il·legal, esdevé còmplice d'aquesta il·legalitat. Per tant, quan aquest còmplice d'aquesta il·legalitat es tracta d'un grup parlamentari, en tot cas, això mireu, jo crec que és tan eminent la problemàtica que es produeix en aquest Consell General avui, que val la pena fer una reflexió sobre la base d'aquests principis. No sobre, com s'ha intentat desviar, si la permuta -tornem-ho a dir- és bona o no és bona. És sobre la reflexió d'aquests principis institucionals.

El Sr. síndic general:

Sr. Jordi Mas, pel Grup Mixt...

El Sr. Jordi Mas:

Sí, gràcies Sr. síndic, molt breument per al·lusions. Si en la meua intervenció he manifestat o he afirmat que el Govern, que el Grup Parlamentari Lliberal eren uns intolerants, no ho he entès així, almenys, i penso que no és el que he dit. En tot cas, dintre de la dinàmica parlamentària que vol una assemblea com la nostra, jo penso que el que hi ha d'haver és seny i diàleg.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

El Govern vol intervenir? No...?

Abans de continuar la intervenció dels grups.

El Sr. cap de Govern:

Breument, si em permet.

Bé, jo voldria que, amb el Sr. Monegal no hauríem d'entrar en un debat sobre termes, no, però no coincideixo amb el que diu ell si la permuta que s'ha fet fos il·legal. Em sembla que no és ben bé això del que es tracta, es tracta d'un procediment que reglamentàriament no l'hem fet dins del temps necessari. D'això a il·legal em sembla que hi ha un marge. Però en fi, no és el moment de discutir-ho aquí, suposo. Més endavant en podríem tornar a parlar, potser, però ara en aquest moment jo agraeixo el Grup Parlamentari Lliberal, el Sr. Antoni Martí, les seves paraules, i també li confirmo que si amb un procediment com aquest s'hagués pogut fer d'una altra manera, jo hagués estat el primer a presentar-ho d'una

altra manera si haguéssim *atinat* a adonar-nos que potser no calia fer la permuta.

Això ha arribat tard. Lamentablement la constatació d'aquest fet no ha arribat quan podia haver-se subsanat aquesta tardança. El que passa és que, repeteixo una altra vegada, tot el que s'ha fet en aquells terrenys estava autoritzat per unes urbanitzacions anteriors. Això també hi era, llavors la part que s'ha fet és desplaçar una carretera que ha permès donar accés al nostre terreny. És tot el que hem fet, i si la manera d'arribar a aquest Consell ha provocat les seves reticències a l'hora de votar-la, segur que ho és. I també, fins i tot, la reacció del Partit Socialdemòcrata, que també coincideixo a dir que és una altra manera de fer que no la comparteixo, és clar, i que prefereixo poder-ho discutir amb vostès aquí públicament. En demano públicament excuses. A mi m'hagués agradat poder-ho presentar immediatament, i poder-ho tenir sense cap dubte, perquè vostès mateixos són els primers a reconèixer, sense haver-hi d'entrar ara, que la permuta és absolutament favorable, però amb unes proporcions descomunals a favor del Patrimoni Públic. Per tant, i no per fer política especulativa als nostres terrenys. Això segur que no, perquè no ho farem.

Però, en fi, aquesta és la situació actual, i jo agraeixo que n'hagin volgut parlar aquí. Gràcies.

El Sr. síndic general:

Passem a la intervenció dels grups parlamentaris.

Sr. Antoni Martí, pel Grup Lliberal. Heu demanat la paraula.

El Sr. Antoni Martí:

Gràcies Sr. síndic.

A veure, simplement aniré de pressa. Jo no he dit que el Grup Parlamentari Lliberal votés una cosa sabedora que era il·legal, Sr. Monegal. A veure, jo li he dit que si vostè pensava que això era il·legal, tenia els actes jurídics, i tenia les armes escaients per poder-ho fer, que són dos coses molt diferents. El que he dit al president del grup parlamentari és que el procediment no m'ha semblat el més adequat, però que la permuta és suficientment bona, i és àmpliament defensable, i és per això que el Grup Parlamentari Lliberal votarà a favor. No em faci dir que... -no hi ha el Sr. Jaume

Bartumeu, i això és una cita seva-, no em faci dir el que no he dit. I jo, si el grup parlamentari pensés que és il·legal, no la votaria. M'enteneu.

El que sí que hem dit, i ja ho he dit al Sr. cap de Govern, és que el procediment no ha sigut el més acurat. I amb això estem disposats a reconèixer-ho. Però tot i que el procediment no és el més adequat, com que la permuta és una bona permuta, i en això em sembla que tots ho podem reconèixer, és per això que el Grup Parlamentari Lliberal hi vota a favor. I aquí l'objecte de la proposta és una permuta. El que vota el Grup Parlamentari Lliberal, i com que veu que és una bona permuta, tot i fent les crítiques que s'han fet -i no cal tornar-les a dir-, hi vota a favor. Si veiés, evidentment que és il·legal, Sr. Monegal, no ha de tenir cap dubte, que una reliscada com aquesta, em puc equivocar, i no sóc una persona amb gran verb com vostè, però no l'hauria tingut. Gràcies.

El Sr. síndic general:

Alguna altra intervenció?

Sr. Monegal pel Grup Mixt.

El Sr. Joan Monegal:

Únicament dir que, bé, jo també tinc les meves mancances. Sóc jurista, no sóc arquitecte, però quan llegeixo l'informe, en definitiva jo no en puc deduir si és bona o no és bona. Perquè crec que em reconeixerà que amb dos fulls i amb una conclusió de mitja pàgina, per arribar a aquestes conclusions hauria de ser l'informe, com a mínim, més exhaustiu, i almenys arribar a una valoració determinada. No arriba ni a això. Llavors, evidentment, no em pronuncio. Ja he dit que no volem, d'alguna manera, entrar en l'anàlisi, perquè si entrem en l'anàlisi podríem trobar moltes altres qüestions. Una altra qüestió, també, és que el Govern es vincula contractualment sense tenir cap informe pericial. I l'informe pericial ha arribat tard. I no és que hagi arribat tard aquesta declaració d'alienabilitat al Consell, sinó que ha arribat tard l'informe pericial, que a de facultar, que ha de donar criteri, que ha de donar opinió al Govern per disposar d'un bé que és del Patrimoni Nacional. I és això el que estem discutint.

El Sr. síndic general:

Alguna altra intervenció?

Si no hi ha cap altra intervenció, doncs, passarem a la votació conjunta de les esmenes, i us recordo que sí és sí a les esmenes, no és no a les esmenes, i en aquest cas, doncs, aprovació de la proposta de declaració d'alienabilitat.

Sr. secretari general, si us plau.

El Sr. secretari general:

M. I. Sr. Guillem Valdés Alemany : No

M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No

M. I. Sr. Josep Areny Fité : No

M. I. Sra. Olga Benazet Dolsa : No

M. I. Sr. Jordi Daban Alsina : No

M. I. Sr. Joan Albert Farré Santuró : No

M. I. Sra. Olga Forné Angrill : Sí

M. I. Sr. Patrick García Ricart : Sí

M. I. Sr. Josep Garrallà Rossell : Sí

M. I. Sr. Marcel Llovera Massana : No

M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No

M. I. Sr. Jordi Mas Torres : Sí

M. I. Sr. Daniel Mateu Melción : No

M. I. Sr. Joan Monegal Blasi : Sí

M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No

M. I. Sr. Cándid Naudi Mora : No

M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No

M. I. Sra. Clara Pintat Rossell : No

M. I. Sr. Emili Prats Grau : No

M. I. Sra. Maria Lluïsa Puig Montes : No

El Sr. síndic general:

Sr. secretari voleu procedir al recompte, si us plau.

El Sr. Marcel Llovera:

15 no; 5 sí.

El Sr. síndic general:

Bé, doncs a la vista dels resultats queden desestimades les esmenes i declaro, per tant aprovada la proposta de declaració d'alienabilitat.

Acabat l'últim punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

Moltes gràcies.

(Són les 19.05h)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 1,20 €
Subscripcions: Tel. 821234